

ΛΟΥΦΤΙΓΚ

Κυβέλη Παπαϊωάννου

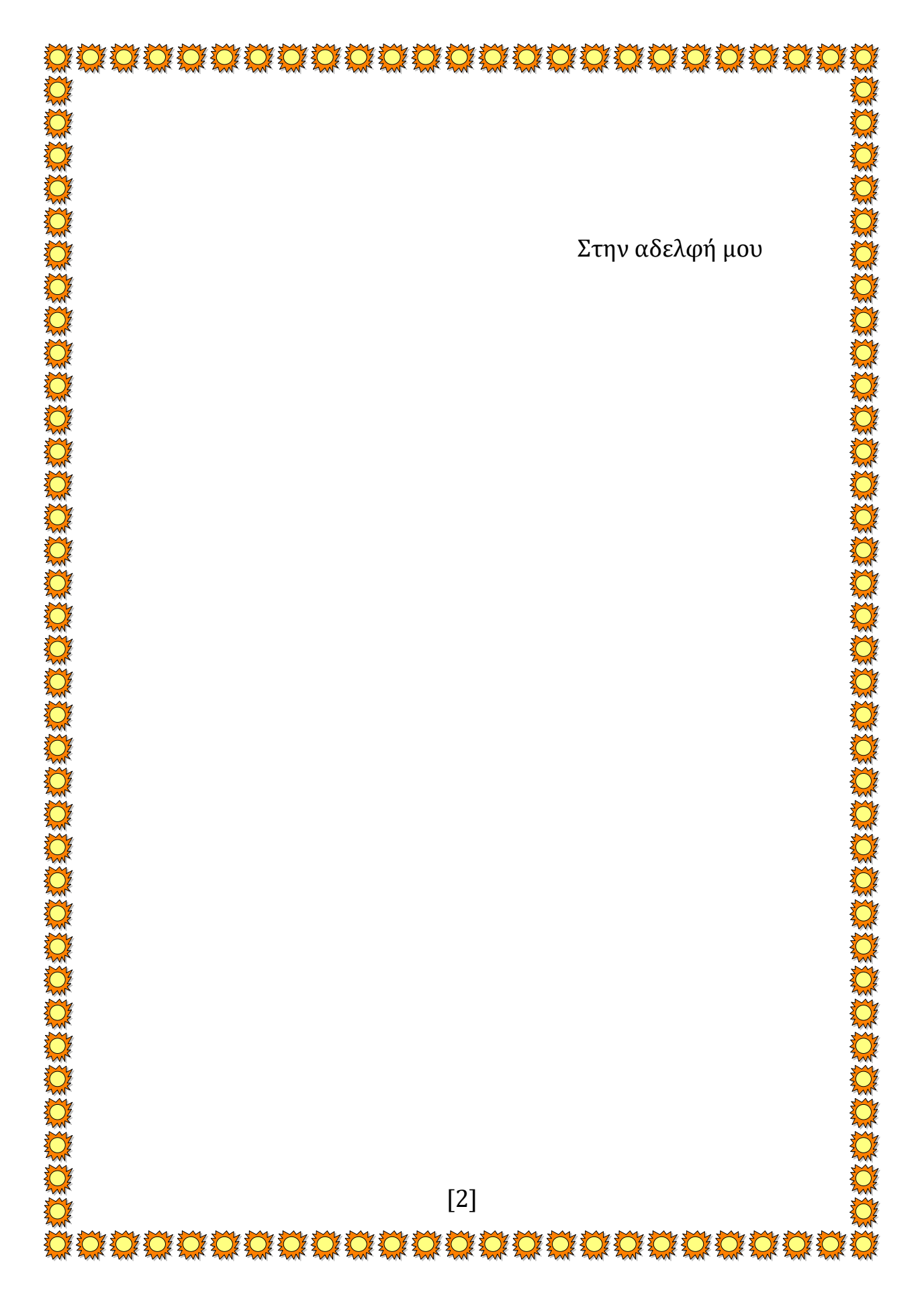
Κυβέλη Παπαϊωάννου

ΛΟΥΦΤΙΓΚ

Εικονογράφηση: Ελένη Παπαϊωάννου

2021

[1]

Στην αδελφή μου

Περιεχόμενα

Το Βαρ και η Λούφτιγκ	4
Η νεράιδα Λέισγινγκ.....	11
Το παιχνίδι των λέξεων	16
Ο Άσβαλντ.....	21
Το πρώτο ταξίδι	25
Η Κόουκ	30
Ο Μάολε	35
Το ταξίδι πέρα από το φως	38
Η Μπλομστ	46
Η μεγάλη απόφαση.....	51
Το καινούργιο φόρεμα της Λούφτιγκ.....	55
Ο αποχαιρετισμός.....	59
Το φωτεινό κίτρινο.....	66
Η αποχώρηση από το Βάρ	69
Η Λούφτιγκ μαθαίνει να μιλάει	72
Καρδιά από λίμνη	77

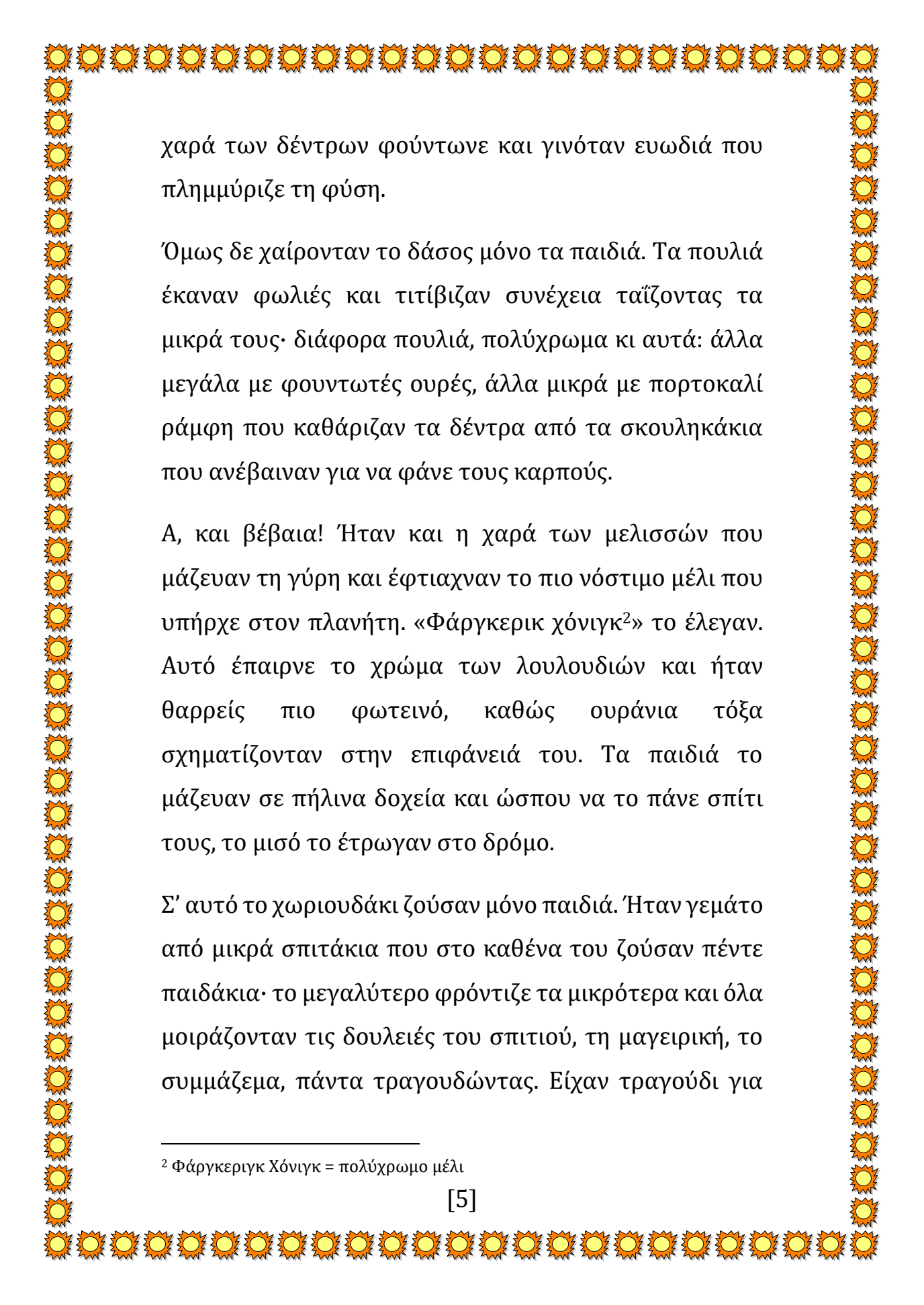
Το Βαρ και η Λούφτιγκ

Μια φορά κι έναν καιρό ήταν ένα χωριουδάκι μακριά από τις πόλεις σ' ένα μέρος που λεγόταν Βαρ¹.

Ήταν περικυκλωμένο με δάση γεμάτα όμορφα λουλούδια και δέντρα που πάνω στα κλαδιά τους έλαμπαν τα πιο όμορφα άνθη: ροζ, κόκκινα, κίτρινα, λευκά, μωβ, λιλά, πορτοκαλί και ό,τι χρώμα μπορούσε να σκεφτεί άνθρωπος. Πολλά από αυτά ήταν πολύχρωμα με πέταλα που το καθένα είχε το δικό του χρώμα. Κάποιες φορές από τον ίδιο μίσχο πρόβαλλαν τρία διαφορετικά άνθη κάνοντας μπουκέτο ενώ πολλά από αυτά ξεπρόβαλλαν πάνω στον κορμό για να στολίζουν το γερό θεμέλιο.

Κάποιοι κορμοί ήταν πολύ χοντροί και χρειάζονταν πολλά παιδιά να κάνουν κύκλο γύρω τους για να μπορέσουν να τους αγκαλιάσουν. Αυτοί ήταν οι κορμοί με τα περισσότερα λουλούδια. Κάθε φορά που έτρεχαν τα παιδιά και αγκάλιαζαν τους κορμούς, θαρρείς και η

¹ Βάρ = Άνοιξη

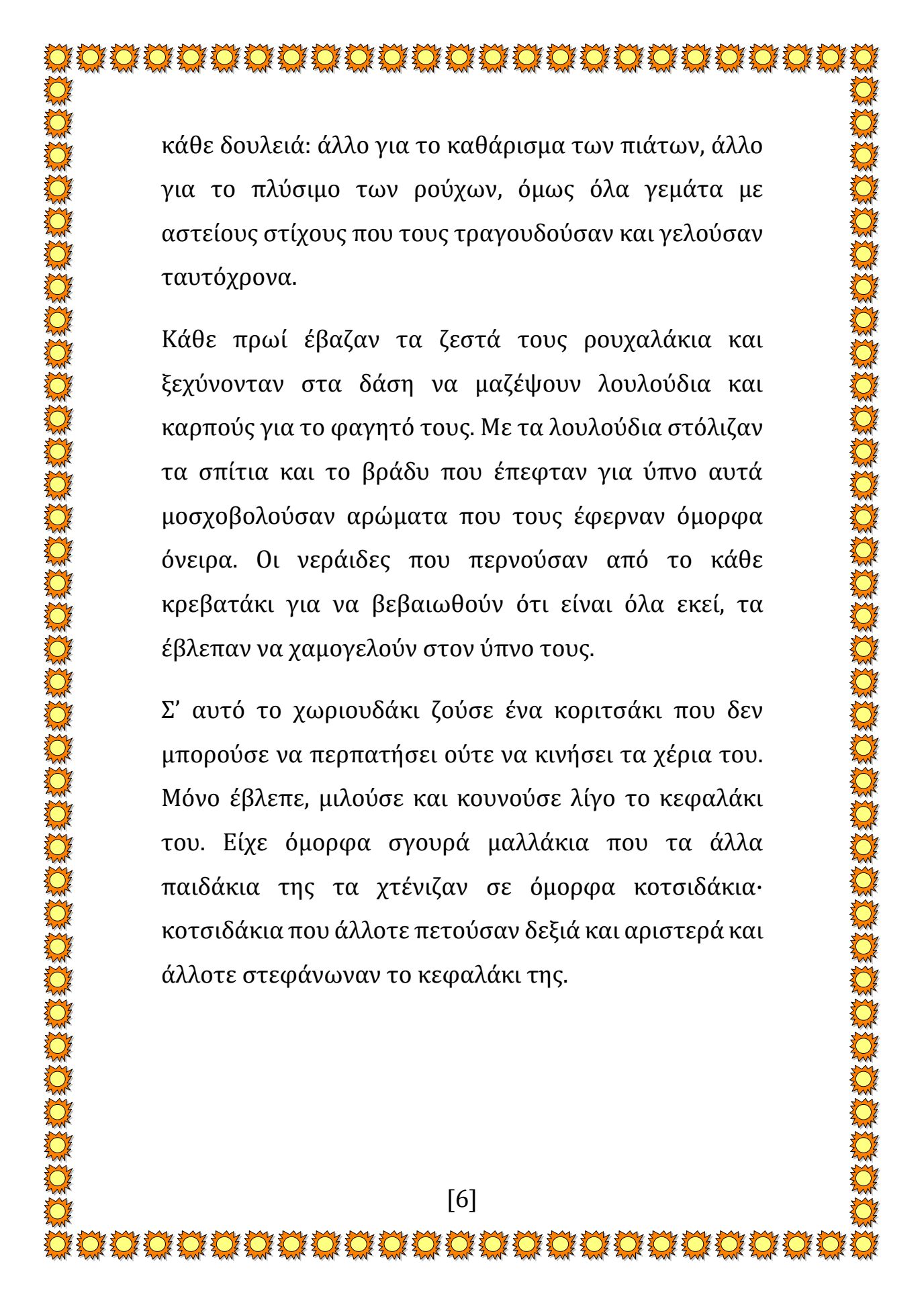
χαρά των δέντρων φούντωνε και γινόταν ευωδιά που πλημμύριζε τη φύση.

Όμως δε χείρονταν το δάσος μόνο τα παιδιά. Τα πουλιά έκαναν φωλιές και τιτίβιζαν συνέχεια ταΐζοντας τα μικρά τους· διάφορα πουλιά, πολύχρωμα κι αυτά: άλλα μεγάλα με φουντωτές ουρές, άλλα μικρά με πορτοκαλί ράμφη που καθάριζαν τα δέντρα από τα σκουληκάκια που ανέβαιναν για να φάνε τους καρπούς.

Α, και βέβαια! Ήταν και η χαρά των μελισσών που μάζευαν τη γύρη και έφτιαχναν το πιο νόστιμο μέλι που υπήρχε στον πλανήτη. «Φάργκερικ χόνιγκ²» το έλεγαν. Αυτό έπαιρνε το χρώμα των λουλουδιών και ήταν θαρρείς πιο φωτεινό, καθώς ουράνια τόξα σχηματίζονταν στην επιφάνειά του. Τα παιδιά το μάζευαν σε πήλινα δοχεία και ώσπου να το πάνε σπίτι τους, το μισό το έτρωγαν στο δρόμο.

Σ' αυτό το χωριουδάκι ζούσαν μόνο παιδιά. Ήταν γεμάτο από μικρά σπιτάκια που στο καθένα του ζούσαν πέντε παιδάκια· το μεγαλύτερο φρόντιζε τα μικρότερα και όλα μοιράζονταν τις δουλειές του σπιτιού, τη μαγειρική, το συμμάζεμα, πάντα τραγουδώντας. Είχαν τραγούδι για

² Φάργκερικ Χόνιγκ = πολύχρωμο μέλι

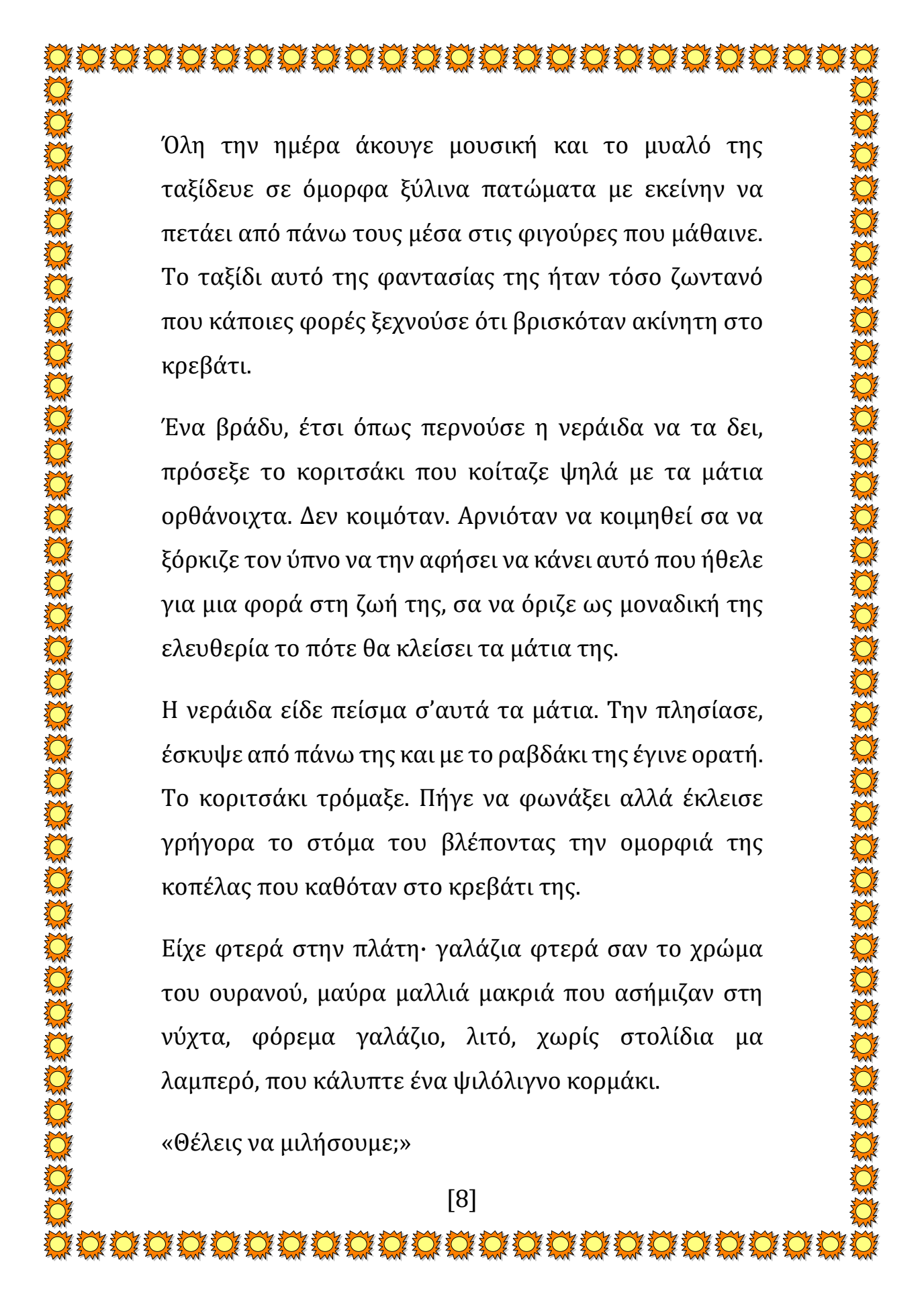
κάθε δουλειά: άλλο για το καθάρισμα των πιάτων, άλλο για το πλύσιμο των ρούχων, όμως όλα γεμάτα με αστείους στίχους που τους τραγουδούσαν και γελούσαν ταυτόχρονα.

Κάθε πρωί έβαζαν τα ζεστά τους ρουχαλάκια και ξεχύνονταν στα δάση να μαζέψουν λουλούδια και καρπούς για το φαγητό τους. Με τα λουλούδια στόλιζαν τα σπίτια και το βράδυ που έπεφταν για ύπνο αυτά μοσχοβολούσαν αρώματα που τους έφερναν όμορφα όνειρα. Οι νεράιδες που περνούσαν από το κάθε κρεβατάκι για να βεβαιωθούν ότι είναι όλα εκεί, τα έβλεπαν να χαμογελούν στον ύπνο τους.

Σ' αυτό το χωριουδάκι ζούσε ένα κοριτσάκι που δεν μπορούσε να περπατήσει ούτε να κινήσει τα χέρια του. Μόνο έβλεπε, μιλούσε και κουνούσε λίγο το κεφαλάκι του. Είχε όμορφα σγουρά μαλλάκια που τα άλλα παιδάκια της τα χτένιζαν σε όμορφα κοτσιδάκια· κοτσιδάκια που άλλοτε πετούσαν δεξιά και αριστερά και άλλοτε στεφάνωναν το κεφαλάκι της.

Ήθελε πάρα πολύ να μπορεί να τρέχει με τα άλλα παιδιά, να πηγαίνει μαζί τους στα δάση, να παίζει, να φροντίζει και κείνη τα μικρότερα. Ήθελε να σηκωθεί από το κρεβάτι και να χορέψει. Πολλές φορές φανταζόταν τον εαυτό της μπαλαρίνα: με τούλινο φορεματάκι σε χρώμα βεραμάν, στρογγυλό πλεκτό γιακαδάκι και φουσκωτά κοντά μανικάκια. Τα μαλλιά της τα είχε πιασμένα πίσω στο κεφαλάκι της, με βεραμάν κορδέλα που ξέφευγε δεξιά και αριστερά. Δεν φορούσε παπούτσια παρά ήταν ξυπόλυτη σαν έκανε φιγούρες στο ξύλινο δάπεδο. Δεν ένιωθε το βάρος της, μόνο τη μουσική που την ακολουθούσε θαρρείς και η κάθε νότα τής έδειχνε την κίνηση που έπρεπε να κάνει. Το φόρεμά της γινόταν ένα μ' αυτήν σα να χόρευε κι αυτό ακολουθώντας τις νότες.

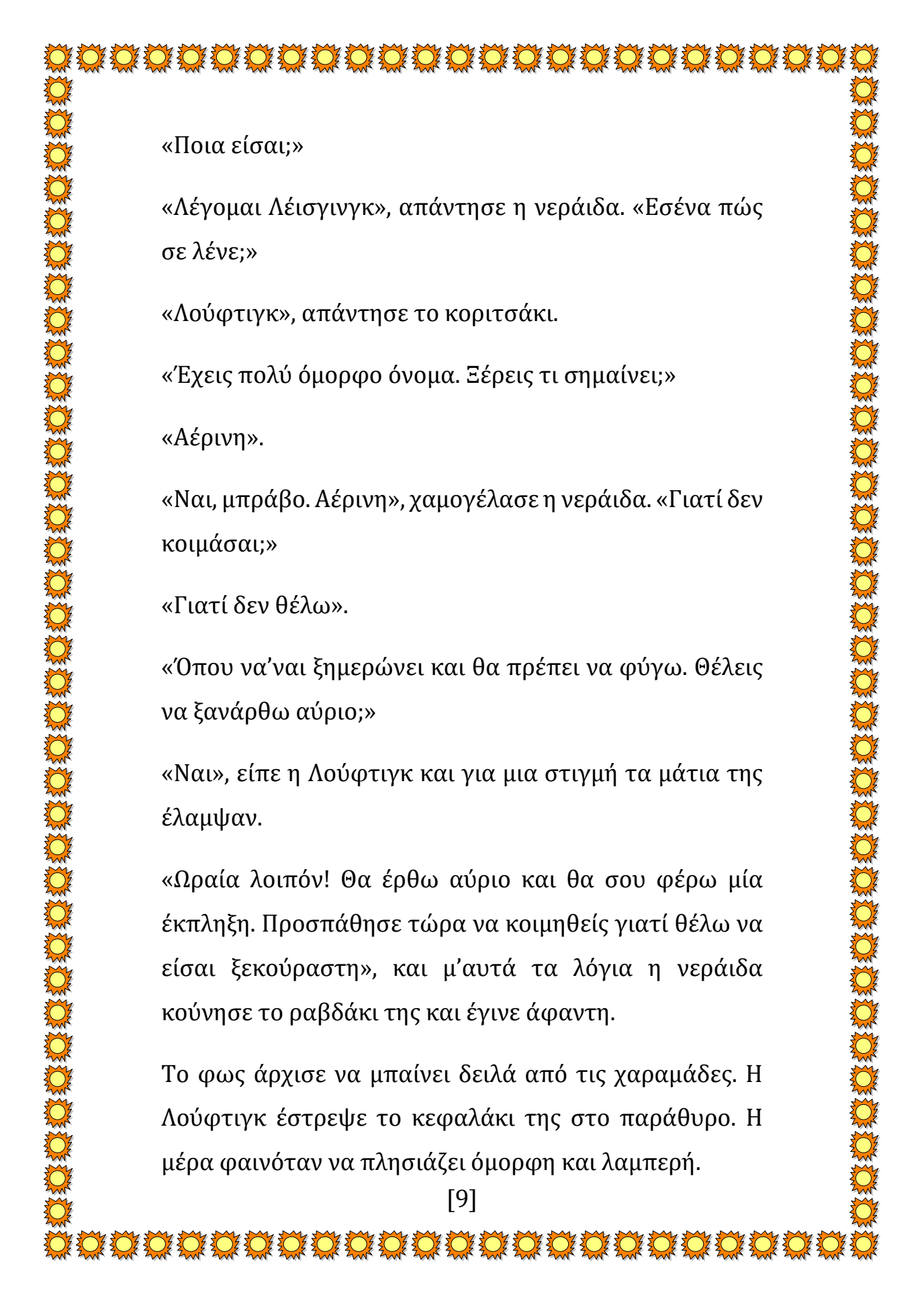
Όλη την ημέρα άκουγε μουσική και το μυαλό της ταξίδευε σε όμορφα ξύλινα πατώματα με εκείνη να πετάει από πάνω τους μέσα στις φιγούρες που μάθαινε. Το ταξίδι αυτό της φαντασίας της ήταν τόσο ζωντανό που κάποιες φορές ξεχνούσε ότι βρισκόταν ακίνητη στο κρεβάτι.

Ένα βράδυ, έτσι όπως περνούσε η νεράιδα να τα δει, πρόσεξε το κοριτσάκι που κοίταζε ψηλά με τα μάτια ορθάνοιχτα. Δεν κοιμόταν. Αρνιόταν να κοιμηθεί σα να ξόρκιζε τον ύπνο να την αφήσει να κάνει αυτό που ήθελε για μια φορά στη ζωή της, σα να όριζε ως μοναδική της ελευθερία το πότε θα κλείσει τα μάτια της.

Η νεράιδα είδε πείσμα σ'αυτά τα μάτια. Την πλησίασε, έσκυψε από πάνω της και με το ραβδάκι της έγινε ορατή. Το κοριτσάκι τρόμαξε. Πήγε να φωνάξει αλλά έκλεισε γρήγορα το στόμα του βλέποντας την ομορφιά της κοπέλας που καθόταν στο κρεβάτι της.

Είχε φτερά στην πλάτη· γαλάζια φτερά σαν το χρώμα του ουρανού, μαύρα μαλλιά μακριά που ασήμιζαν στη νύχτα, φόρεμα γαλάζιο, λιτό, χωρίς στολίδια μα λαμπερό, που κάλυπτε ένα ψιλόλιγνο κορμάκι.

«Θέλεις να μιλήσουμε;»

«Ποια είσαι;»

«Λέγομαι Λέισγινγκ», απάντησε η νεράιδα. «Εσένα πώς σε λένε;»

«Λούφτιγκ», απάντησε το κοριτσάκι.

«Έχεις πολύ όμορφο όνομα. Ξέρεις τι σημαίνει;»

«Αέρινη».

«Ναι, μπράβο. Αέρινη», χαμογέλασε η νεράιδα. «Γιατί δεν κοιμάσαι;»

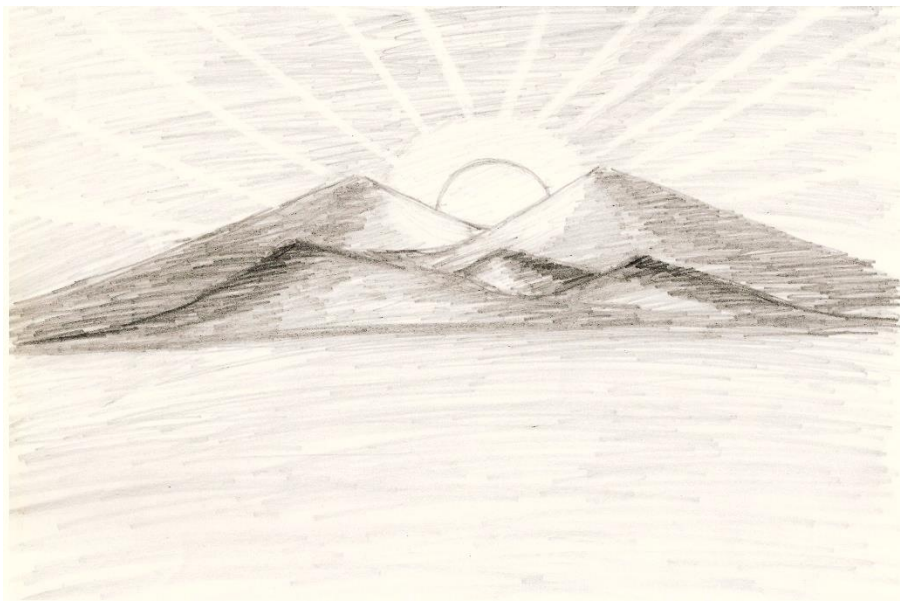
«Γιατί δεν θέλω».

«Όπου να'ναι ξημερώνει και θα πρέπει να φύγω. Θέλεις να ξανάρθω αύριο;»

«Ναι», είπε η Λούφτιγκ και για μια στιγμή τα μάτια της έλαμψαν.

«Ωραία λοιπόν! Θα έρθω αύριο και θα σου φέρω μία έκπληξη. Προσπάθησε τώρα να κοιμηθείς γιατί θέλω να είσαι ξεκούραστη», και μ'αυτά τα λόγια η νεράιδα κούνησε το ραβδάκι της και έγινε άφαντη.

Το φως άρχισε να μπαίνει δειλά από τις χαραμάδες. Η Λούφτιγκ έστρεψε το κεφαλάκι της στο παράθυρο. Η μέρα φαινόταν να πλησιάζει όμορφη και λαμπερή.

Η νεράιδα Λείσγιγκ

«Λούφτιγκ; Ήρθα», ακούστηκε μια φωνή και μ' ένα κούνημα του ραβδιού η νεράιδα εμφανίστηκε να κάθεται δίπλα στο κρεβάτι της μικρής.

«Αχ, σας περίμενα! Δε μπορούσα να κοιμηθώ και το μυαλό μου γύριζε στην έκπληξη που μου είπατε».

«Δε θα μου μιλάς στον πληθυντικό, θα με φωνάζεις με το όνομά μου, εντάξει;» χαμογέλασε η νεράιδα και έβγαλε ένα ραβδάκι που το τοποθέτησε απαλά κοντά στο προσκέφαλο της Λούφτιγκ.

«Τι είναι αυτό;», ρώτησε το κοριτσάκι και άρχισε να το παρατηρεί με περιέργεια. Ήταν σκαλισμένο με διάφορα σχήματα, καρδιές, αετούς, λουλούδια, ποτάμια, και νεράιδες μικροσκοπικές που πετούσαν. Ναι, όλα αυτά ήταν σκαλισμένα σ' αυτό το μαγικό ραβδί που άστραφτε με χρυσαφένιο φως.

Η νεράιδα την κοίταξε τρυφερά. «Σου ζήτησα να ξεκουραστείς. Να κοιμηθείς. Το έκανες;»

Μ' ένα ένοχο ύφος η μικρή χαμήλωσε τα μάτια της. «Θα μου πείτε τι κάνει το ραβδί;»

«Έπ, τι είπαμε;»

«Λέισγινγκ, θα μου πεις τι κάνει το ραβδί;» Αυτή τη φορά ένα χαμόγελο έσκασε στα χείλη της μικρής.

«Μόλις βυθίζεται ο ήλιος πίσω από τα δάση, εσύ θα δίνεις ένα φιλί στο ραβδάκι σου, θα του ζητάς να ξυπνήσει και να σε πάρει μαζί του».

«Να με πάρει μαζί του;»

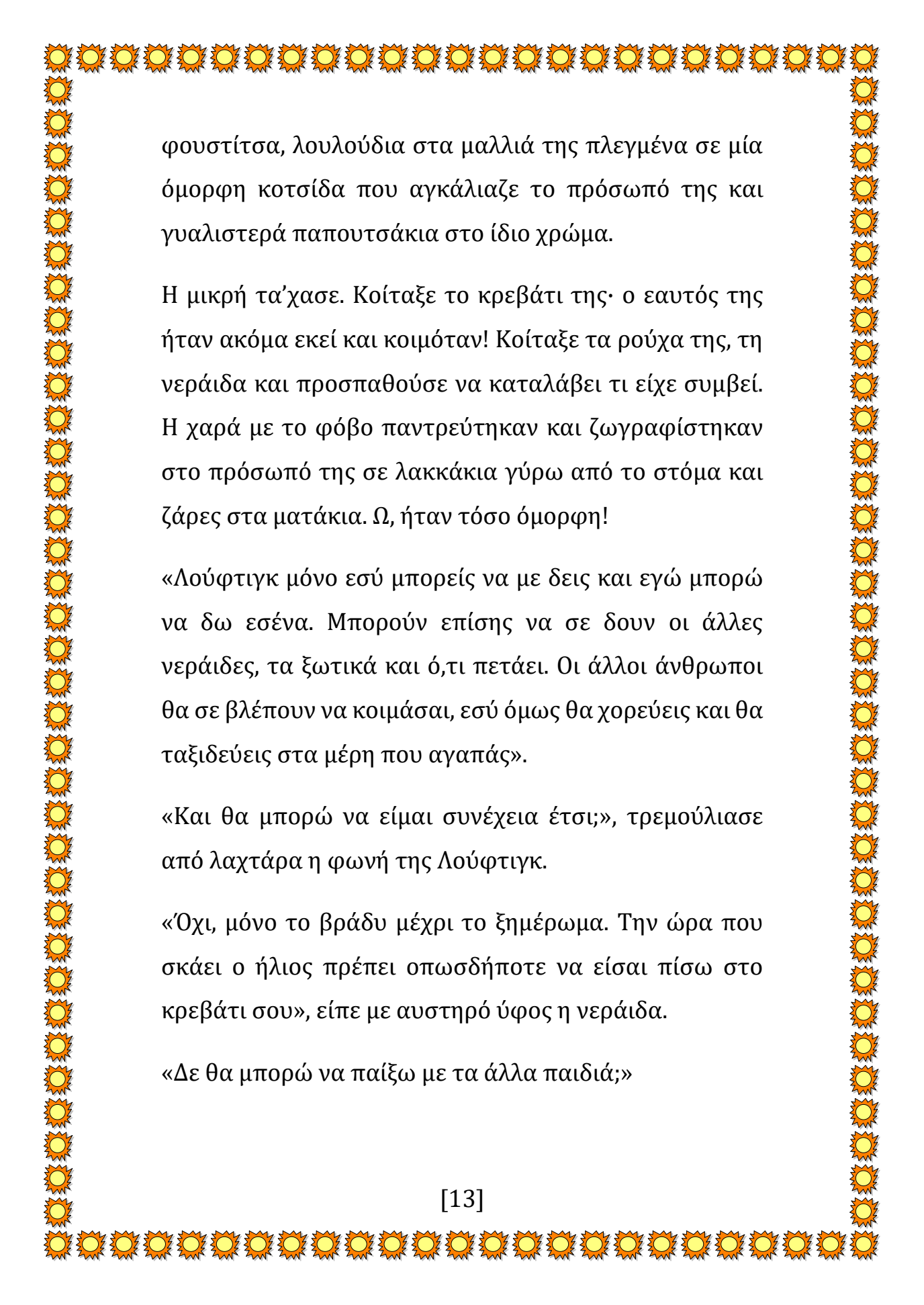
«Ναι, να σε πάρει μαζί του. Πρέπει να βιαστούμε. Τι φόρεμα θέλεις να φοράς;»

Η μικρή της περιέγραψε το φορεματάκι χορού που βασίλευε στη φαντασία της. «Το θέλω σε χρώμα βεραμάν».

«Μάτζι στικ πούκλεντ ντεν Λούφτιγκ μεντ λι γκρον κσόουλα. Κάστε σαμέν ι πιεντ ντιελέρ³»

Μόλις είπε αυτά τα λόγια η Λέισγινγκ, το ραβδί άρχισε να λάμπει ακόμη πιο ζωηρά μέχρι που τους τύφλωσε ένα χρυσό φως και αστέρια γέμισαν το δωμάτιο. Το φως έσβησε και η Λούφτιγκ βρέθηκε όρθια δίπλα στο κρεβάτι της μ'ένα πανέμορφο φορεματάκι με βολάν στη

³ μαγικό ραβδί ντύσε τη Λούφτιγκ με βεραμάν φόρεμα. Πετάξτε μαζί σε όμορφα μέρη

φουσιτίτσα, λουλούδια στα μαλλιά της πλεγμένα σε μία όμορφη κοτσίδα που αγκάλιαζε το πρόσωπό της και γυαλιστερά παπουτσάκια στο ίδιο χρώμα.

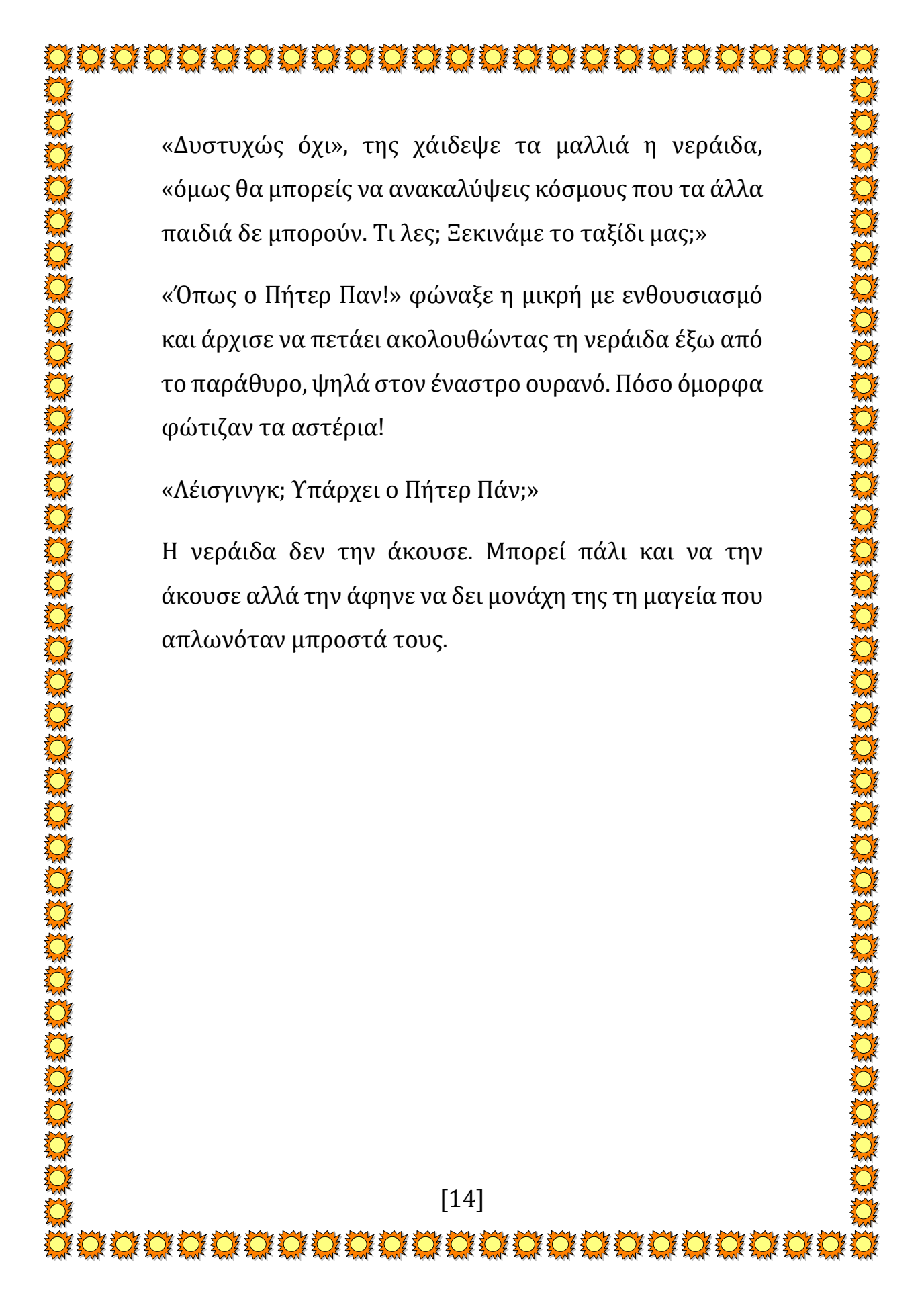
Η μικρή τ'άχασε. Κοίταξε το κρεβάτι της· ο εαυτός της ήταν ακόμα εκεί και κοιμόταν! Κοίταξε τα ρούχα της, τη νεράιδα και προσπαθούσε να καταλάβει τι είχε συμβεί. Η χαρά με το φόβο παντρεύτηκαν και ζωγραφίστηκαν στο πρόσωπό της σε λακκάκια γύρω από το στόμα και ζάρες στα ματάκια. Ω, ήταν τόσο όμορφη!

«Λούφτιγκ μόνο εσύ μπορείς να με δεις και εγώ μπορώ να δω εσένα. Μπορούν επίσης να σε δουν οι άλλες νεράιδες, τα ξωτικά και ό,τι πετάει. Οι άλλοι άνθρωποι θα σε βλέπουν να κοιμάσαι, εσύ όμως θα χορεύεις και θα ταξιδεύεις στα μέρη που αγαπάς».

«Και θα μπορώ να είμαι συνέχεια έτσι;», τρεμούλιασε από λαχτάρα η φωνή της Λούφτιγκ.

«Όχι, μόνο το βράδυ μέχρι το ξημέρωμα. Την ώρα που σκάει ο ήλιος πρέπει οπωσδήποτε να είσαι πίσω στο κρεβάτι σου», είπε με αυστηρό ύφος η νεράιδα.

«Δε θα μπορώ να παίξω με τα άλλα παιδιά;»

«Δυστυχώς όχι», της χάιδεψε τα μαλλιά η νεράιδα,
«όμως θα μπορείς να ανακαλύψεις κόσμους που τα άλλα
παιδιά δε μπορούν. Τι λες; Ξεκινάμε το ταξίδι μας;»

«Όπως ο Πήτερ Παν!» φώναξε η μικρή με ενθουσιασμό
και άρχισε να πετάει ακολουθώντας τη νεράιδα έξω από
το παράθυρο, ψηλά στον έναστρο ουρανό. Πόσο όμορφα
φώτιζαν τα αστέρια!

«Λέισγινγκ; Υπάρχει ο Πήτερ Πάν;»

Η νεράιδα δεν την άκουσε. Μπορεί πάλι και να την
άκουσε αλλά την άφηνε να δει μονάχη της τη μαγεία που
απλωνόταν μπροστά τους.

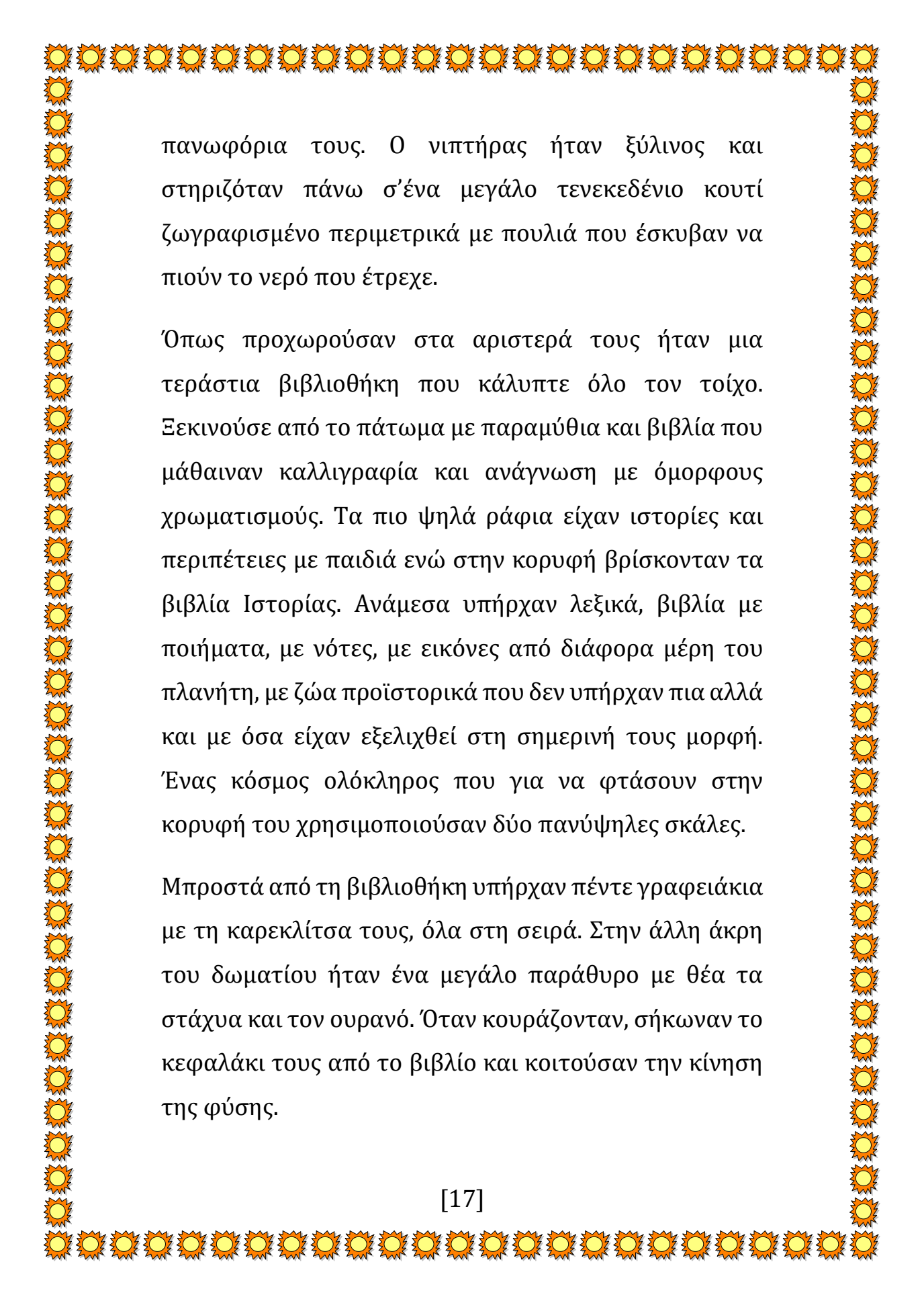

Το παιχνίδι των λέξεων

Τα σπιτάκια των παιδιών ήταν μικρά, όλα ξύλινα, με τοίχους σκαλισμένους σε διάφορα γεωμετρικά σχήματα. Οι σκεπές τους ήταν χοντροί κορμοί καλά δεμένοι μεταξύ τους με χοντρά σχοινιά για να τα κρατάνε προστατευμένα από τον ήλιο και τη βροχή.

Σπαρμένα στάχια που χρύσιζαν στον ήλιο αγκάλιαζαν τα σπίτια. Ανάμεσά τους θάμνοι με λευκά κρίνα έγερναν να πιάσουν κουβεντολόι με το χώμα. Πιο πέρα υπήρχαν μπασκέτες, ένας χωμάτινος στίβος για να τρέχουν και να γυμνάζονται τα παιδιά και διάφορες κατασκευές αναρρίχησης. Κολώνες χοντρές με πατήματα σε κάποια σημεία ενώνονταν με σχοινένιες γέφυρες που ταλαντεύονταν με το παραμικρό βήμα. Οι γέφυρες κατέληγαν σε δέντρα με σπιτάκια επάνω στους βραχίονες του κορμού. Σκοινιά γερά δεμένα κατέληγαν σε άλλα χοντρά κλαδιά και κρέμονταν μέχρι το έδαφος, αφημένα να κουνιούνται με τον αέρα.

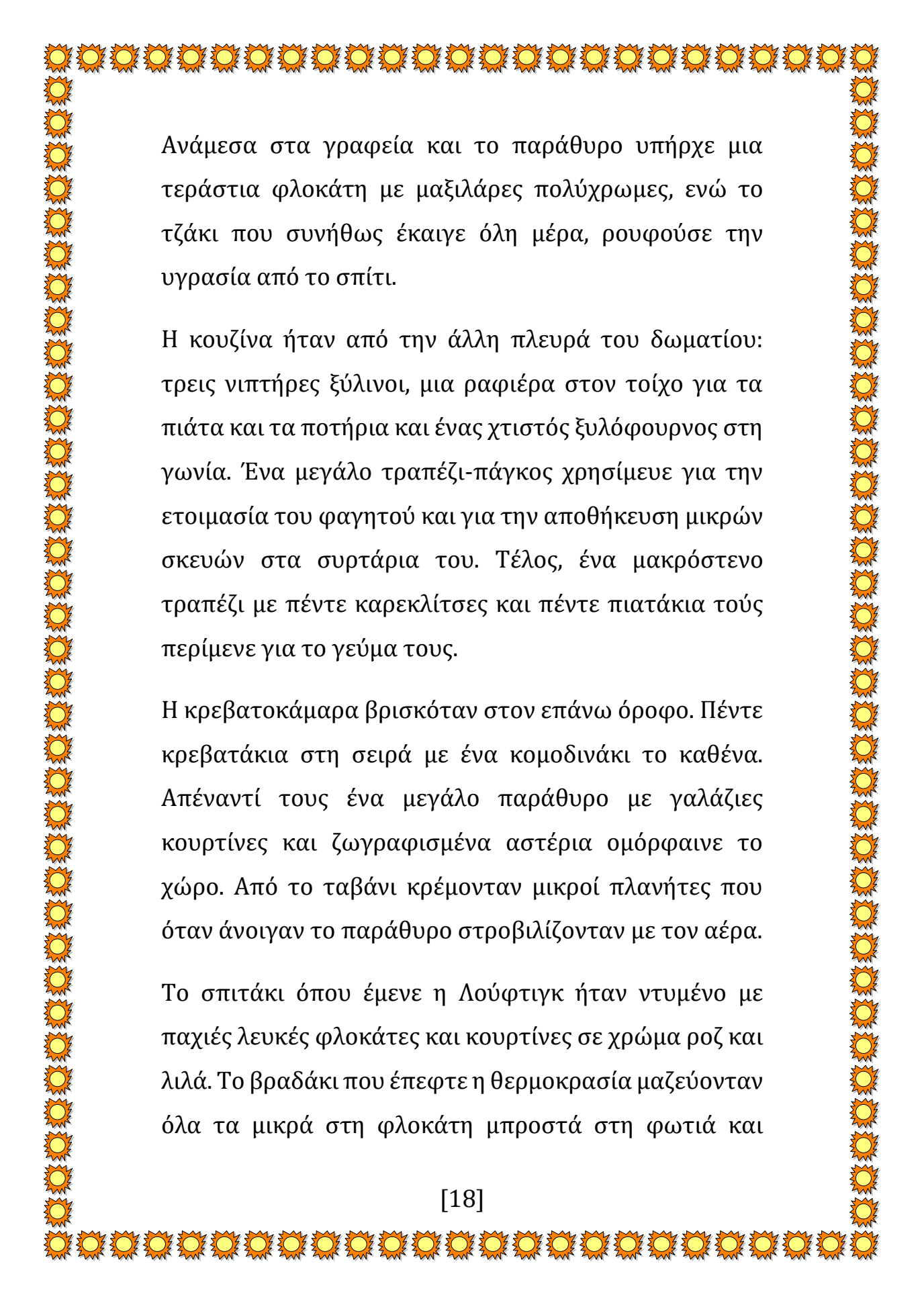
Στο εσωτερικό τους τα σπιτάκια ήταν καλλιτεχνικά εργονομημένα. Στην είσοδο υπήρχε ένας χώρος όπου έπλεναν τα χέρια τους και άφηναν τα παπούτσια και τα

πανωφόρια τους. Ο νιπτήρας ήταν ξύλινος και στηριζόταν πάνω σ'ένα μεγάλο τενεκεδένιο κουτί ζωγραφισμένο περιμετρικά με πουλιά που έσκυβαν να πιούν το νερό που έτρεχε.

Όπως προχωρούσαν στα αριστερά τους ήταν μια τεράστια βιβλιοθήκη που κάλυπτε όλο τον τοίχο. Ξεκινούσε από το πάτωμα με παραμύθια και βιβλία που μάθαιναν καλλιγραφία και ανάγνωση με όμορφους χρωματισμούς. Τα πιο ψηλά ράφια είχαν ιστορίες και περιπέτειες με παιδιά ενώ στην κορυφή βρίσκονταν τα βιβλία Ιστορίας. Ανάμεσα υπήρχαν λεξικά, βιβλία με ποιήματα, με νότες, με εικόνες από διάφορα μέρη του πλανήτη, με ζώα προϊστορικά που δεν υπήρχαν πια αλλά και με όσα είχαν εξελιχθεί στη σημερινή τους μορφή. Ένας κόσμος ολόκληρος που για να φτάσουν στην κορυφή του χρησιμοποιούσαν δύο πανύψηλες σκάλες.

Μπροστά από τη βιβλιοθήκη υπήρχαν πέντε γραφειάκια με τη καρεκλίτσα τους, όλα στη σειρά. Στην άλλη άκρη του δωματίου ήταν ένα μεγάλο παράθυρο με θέα τα στάχια και τον ουρανό. Όταν κουράζονταν, σήκωναν το κεφαλάκι τους από το βιβλίο και κοιτούσαν την κίνηση της φύσης.

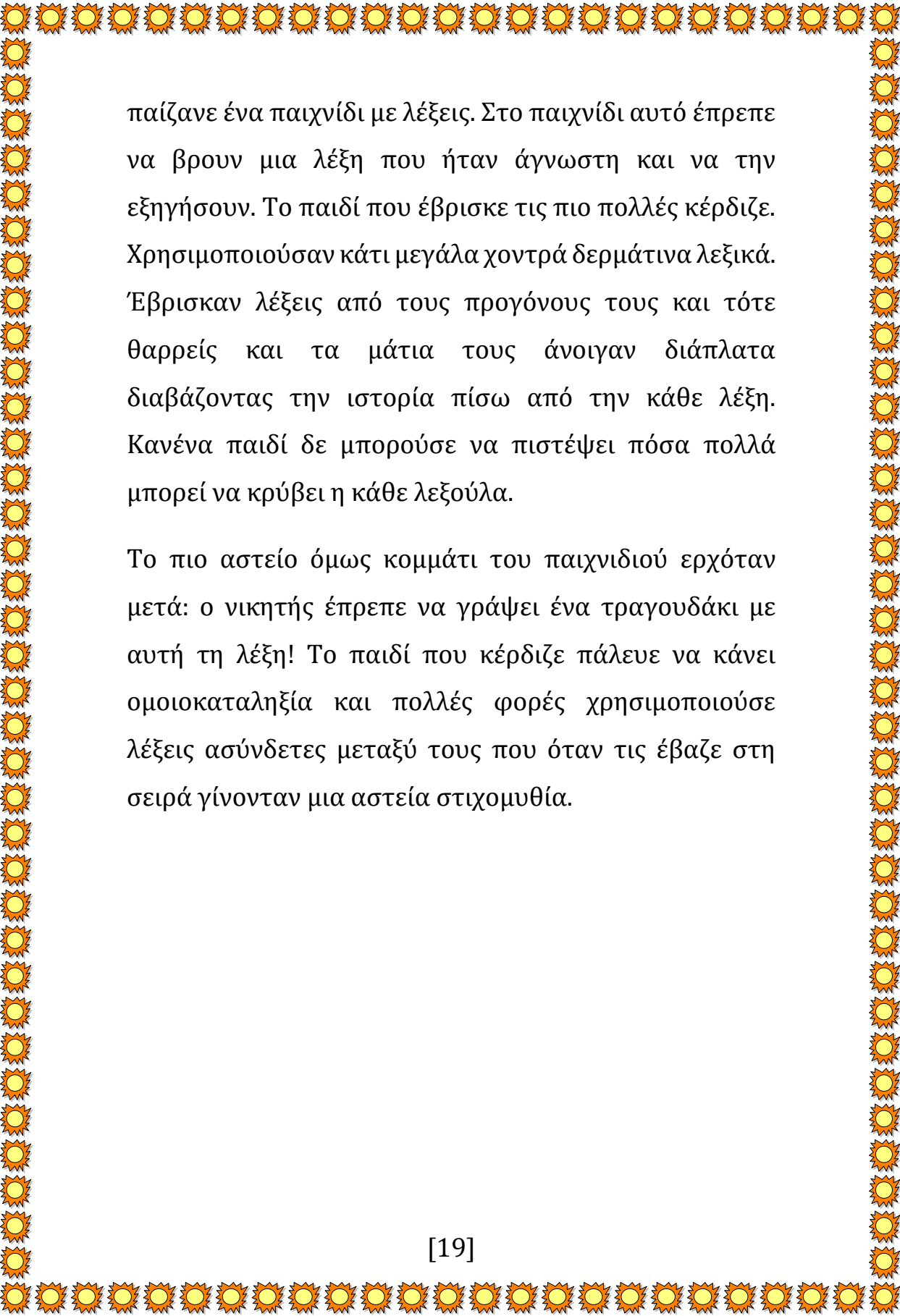

Ανάμεσα στα γραφεία και το παράθυρο υπήρχε μια τεράστια φλοκάτη με μαξιλάρες πολύχρωμες, ενώ το τζάκι που συνήθως έκαιγε όλη μέρα, ρουφούσε την υγρασία από το σπίτι.

Η κουζίνα ήταν από την άλλη πλευρά του δωματίου: τρεις νιπτήρες ξύλινοι, μια ραφιέρα στον τοίχο για τα πιάτα και τα ποτήρια και ένας χτιστός ξυλόφουρνος στη γωνία. Ένα μεγάλο τραπέζι-πάγκος χρησίμευε για την ετοιμασία του φαγητού και για την αποθήκευση μικρών σκευών στα συρτάρια του. Τέλος, ένα μακρόστενο τραπέζι με πέντε καρεκλίτσες και πέντε πιατάκια τούς περίμενε για το γεύμα τους.

Η κρεβατοκάμαρα βρισκόταν στον επάνω όροφο. Πέντε κρεβατάκια στη σειρά με ένα κομοδινάκι το καθένα. Απέναντί τους ένα μεγάλο παράθυρο με γαλάζιες κουρτίνες και ζωγραφισμένα αστέρια ομόρφαινε το χώρο. Από το ταβάνι κρέμονταν μικροί πλανήτες που όταν άνοιγαν το παράθυρο στροβιλίζονταν με τον αέρα.

Το σπιτάκι όπου έμενε η Λούφτιγκ ήταν ντυμένο με παχιές λευκές φλοκάτες και κουρτίνες σε χρώμα ροζ και λιλά. Το βραδάκι που έπεφτε η θερμοκρασία μαζεύονταν όλα τα μικρά στη φλοκάτη μπροστά στη φωτιά και

παίζανε ένα παιχνίδι με λέξεις. Στο παιχνίδι αυτό έπρεπε να βρουν μια λέξη που ήταν άγνωστη και να την εξηγήσουν. Το παιδί που έβρισκε τις πιο πολλές κέρδιζε. Χρησιμοποιούσαν κάτι μεγάλα χοντρά δερμάτινα λεξικά. Έβρισκαν λέξεις από τους προγόνους τους και τότε θαρρείς και τα μάτια τους άνοιγαν διάπλατα διαβάζοντας την ιστορία πίσω από την κάθε λέξη. Κανένα παιδί δε μπορούσε να πιστέψει πόσα πολλά μπορεί να κρύβει η κάθε λεξούλα.

Το πιο αστείο όμως κομμάτι του παιχνιδιού ερχόταν μετά: ο νικητής έπρεπε να γράψει ένα τραγουδάκι με αυτή τη λέξη! Το παιδί που κέρδιζε πάλευε να κάνει ομοιοκαταληξία και πολλές φορές χρησιμοποιούσε λέξεις ασύνδετες μεταξύ τους που όταν τις έβαζε στη σειρά γίνονταν μια αστεία στιχομυθία.

Ο Άσβαλντ

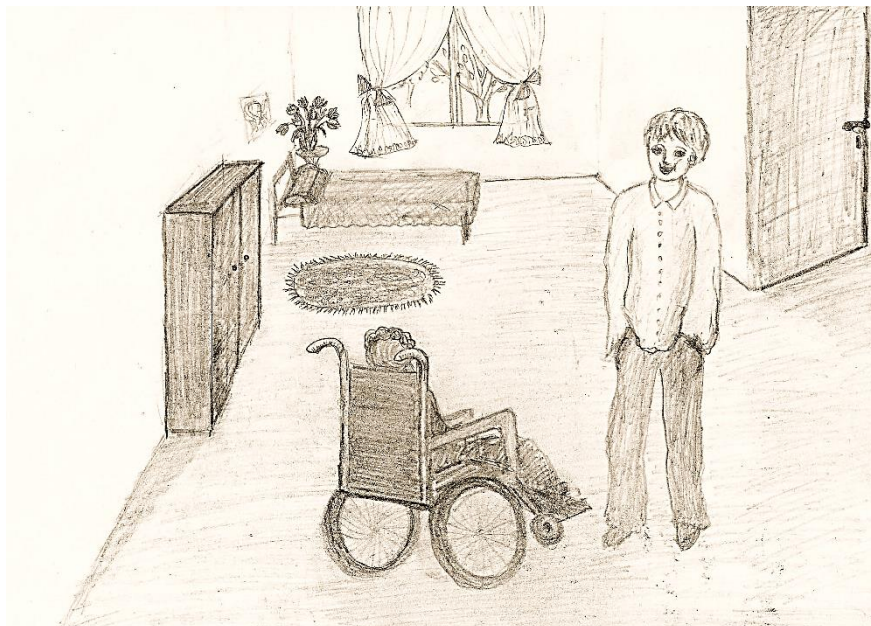
Η Λούφτιγκ ξύπνησε το πρωί προσπαθώντας να καταλάβει αν ό,τι έζησε το βράδυ ήταν αληθινό ή όνειρο. Κοίταξε τον εαυτό της όσο μπορούσε και μετά είδε δίπλα στο μαξιλάρι της το ραβδί. Την ημέρα φαινόταν ένα απλό ξύλο κομμένο από κάποιο δέντρο.

Τα άλλα παιδιά είχαν ξυπνήσει νωρίτερα και το δωμάτιο ήταν άδειο.

«Άσβαλντ;» φώναξε δυνατά η Λούφτιγκ. Επανέλαβε το όνομα του αρκετές φορές μέχρι που άκουσε τη σκάλα να τρίζει και το θόρυβο από τα χαρούμενα βήματα του Άσβαλντ.

«Καλημέρααα!» μπήκε χορεύοντας στο δωμάτιο ένα κεφάλτο ψηλόλιγνο αγόρι με ρούχα που κρέμονταν φαρδιά επάνω του. Ήταν καστανός, είχε μεγάλα πράσινα μάτια με έντονα ματοτσίνορα. Ήταν ο πιο ψηλός από όλα τα παιδιά και είχε αναλάβει τη φροντίδα της Λούφτιγκ.

«Άσβαλντ; Γιατί δε φοράς τα ρούχα σου;»

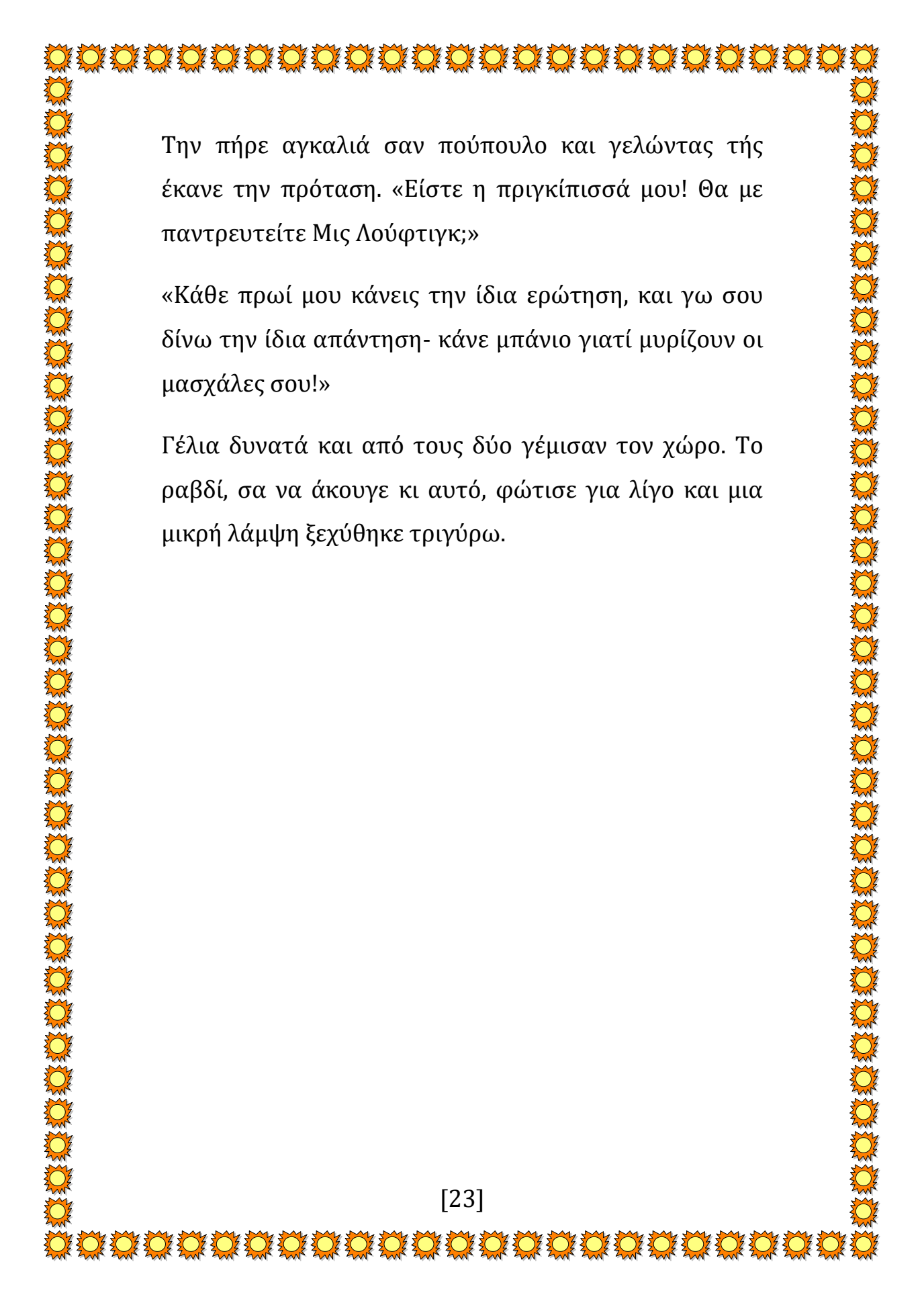
«Δεν έχουν στεγνώσει ακόμη, μόλις τα έπλυνα! Δε μου πάνε πολύ αυτά που φοράω;»

Η Λούφτιγκ γέλασε.

Ο Άσβαλντ απτόητος συνέχισε. «Να σε πάρω κάτω; Τι είναι αυτό;» και σήκωσε το ραβδί να το δει από κοντά.

«Μη μου το πάρεις, άφησέ το ακριβώς εδώ σε παρακαλώ, » του είπε εκείνη γλυκά.

Ο Άσβαλντ υπάκουσε μολονότι ένιωσε έντονα την περιέργεια να λύσει το μυστήριο γύρω από το ραβδί.

Την πήρε αγκαλιά σαν πούπουλο και γελώντας τής έκανε την πρόταση. «Είστε η πριγκίπισσά μου! Θα με παντρευτείτε Μις Λούφτιγκ;»

«Κάθε πρωί μου κάνεις την ίδια ερώτηση, και γω σου δίνω την ίδια απάντηση- κάνε μπάνιο γιατί μυρίζουν οι μασχάλες σου!»

Γέλια δυνατά και από τους δύο γέμισαν τον χώρο. Το ραβδί, σα να άκουγε κι αυτό, φώτισε για λίγο και μια μικρή λάμψη ξεχύθηκε τριγύρω.

Το πρώτο ταξίδι

Η χαρά της ήταν απεριγράπτη! Πετούσε πάνω από τα δάση! Πετούσε για πρώτη φορά! Κάπου κάπου κατέβαινε και καθόταν στα κλαδιά αγγίζοντας τα άνθη τους, μέσα στη χαρά της έπεφτε απότομα σε ύψος, μετά ξαναέβαινε... Η μικρή δεν καταλάβαινε· ήταν τόσο ο ενθουσιασμός της που τα μάτια της είχαν γίνει διπλάσια να προλάβουν να δουν και να γνωρίσουν.

Η Λέισιγκ την παρατηρούσε χαμογελώντας χωρίς να πάρει στιγμή τα μάτια της από πάνω της!

Πέρασαν πάνω από σπίτια σε διπλανά χωριά όπου υπήρχαν και μεγάλοι. Η Λούφτιγκ πρώτη φορά έβλεπε μεγάλους ανθρώπους. Σε κάποιο χωριό μάλιστα ζούσαν μόνο ηλικιωμένοι που έκαναν σαν παιδιά κι αυτοί. Τους είδε να γελάνε με αστεία και τους παππούδες να χοροπηδάνε χορεύοντας κάτι μουσικές που δεν τις είχε ξανακούσει.

«Πώς λέγεται αυτό το χωριό, Λέισιγκ;»

«Ελντρέ», απάντησε η νεράιδα και συνέχισε να πετάει.

«Να κατέβουμε λίγο να τους δούμε;»

«Φυσικά, μόνο να θυμάσαι ότι δε μπορούν να μας δουν. Μόνο εμείς μπορούμε να τους βλέπουμε και να τους ακούμε».

Πριν καλά καλά ακούσει την απάντηση, η Λούφτιγκ έκανε βουτιά προς το Ελντρέ. Πήγε και κάθισε ξαναμμένη σε μια πέτρα μεγάλη δίπλα σ'ένα σπιτάκι λευκό, ασβεστωμένο, με μια μεγάλη γλάστρα με Γεράνι. Της άρεσε η μυρωδιά, αλλά της μύριζε και κάτι άλλο -κάτι τηγάνιζαν μέσα στο σπίτι. Πριν προλάβει να το σκεφτεί μια γριούλα με μαντήλι στα μαλλιά και αλευρωμένη ποδιά βγήκε μ'ένα πιάτο κεφτέδες.

«Τι κάνεις εκεί, Αγαθή;» ερχόταν ένας παππούς προς το μέρος της. Έτσι όπως τον είδε η Λούφτιγκ σκέφτηκε ότι θα μένουν μαζί, ότι την ήξερε καλά.

«Άντραμ, σα να άκουσα κάποια κοπέλα αλλά δε βλέπω καμία. Βγήκα να της προσφέρω λίγους κεφτέδες. Θέλεις να δοκιμάσεις;»

«Τους κεφτέδες σου να μην θέλω;» την πείραξε εκείνος και χαμογελώντας της έσκασε ένα φιλί στο μάγουλο και έχασε ένα κεφτέ.

Η Λέισινγκ κάθισε λίγο πιο πέρα. Έβλεπε τη μικρή να κοιτάει με το στόμα ανοιχτό.

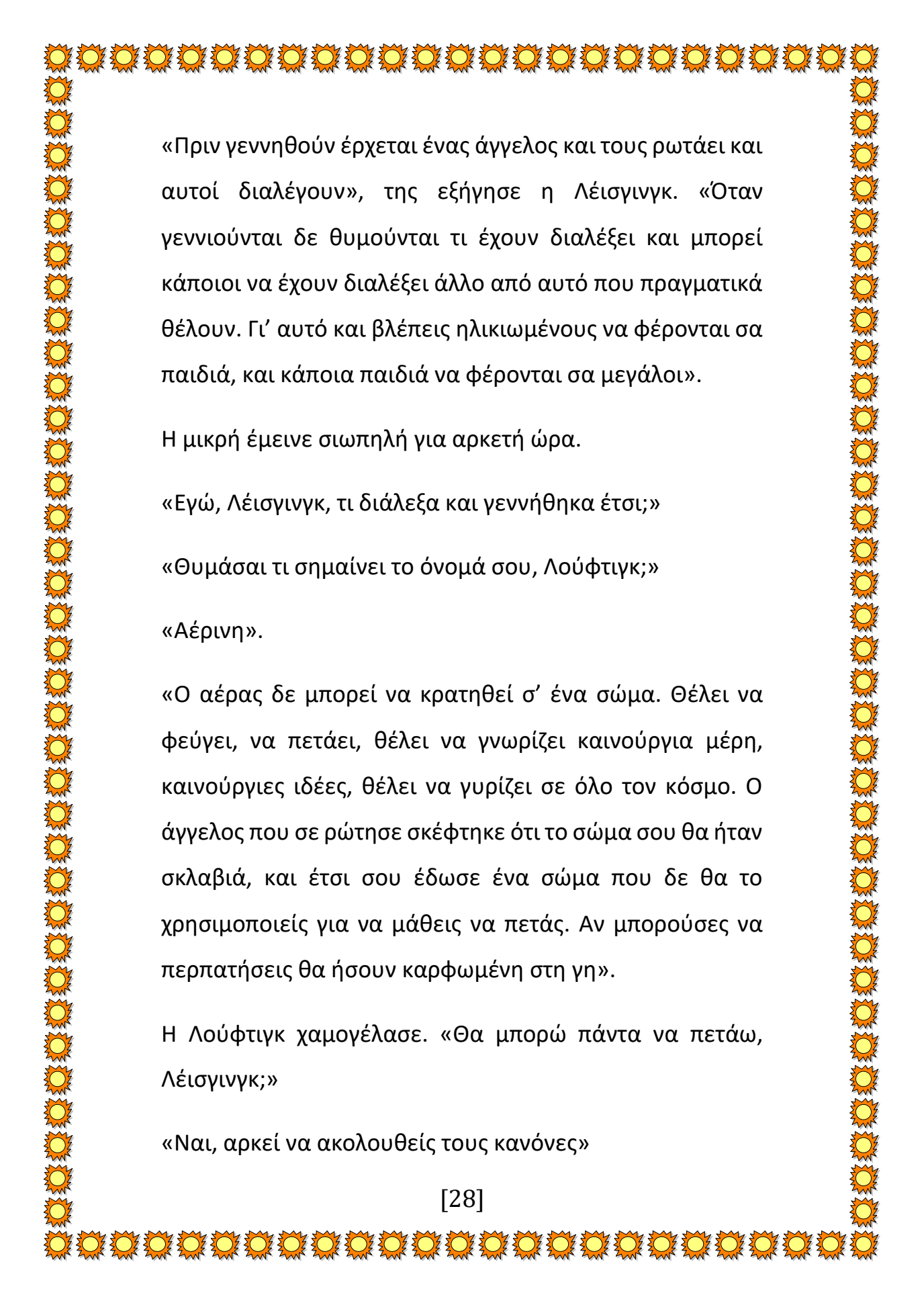
«Λέισινγκ; Όλοι μεγαλώνουμε;» ρώτησε η Λούφτιγκ ξαφνικά γυρίζοντας προς το μέρος της.

«Κάποιοι όχι», απάντησε η νεράιδα. «Κάποιοι μένουν μικρά παιδιά και κάποιοι πάλι γεννιούνται μεγάλοι».

«Εδώ όλοι γεννιούνται μεγάλοι;»

«Ναι», απάντησε η νεράιδα

«Γιατί; Γιατί κάποιοι να μένουν παιδιά και κάποιοι να γεννιούνται μεγάλοι;»

«Πριν γεννηθούν έρχεται ένας άγγελος και τους ρωτάει και αυτοί διαλέγουν», της εξήγησε η Λέισγινγκ. «Όταν γεννιούνται δε θυμούνται τι έχουν διαλέξει και μπορεί κάποιος να έχουν διαλέξει άλλο από αυτό που πραγματικά θέλουν. Γι' αυτό και βλέπεις ηλικιωμένους να φέρονται σα παιδιά, και κάποια παιδιά να φέρονται σα μεγάλοι».

Η μικρή έμεινε σιωπηλή για αρκετή ώρα.

«Εγώ, Λέισγινγκ, τι διάλεξα και γεννήθηκα έτσι;»

«Θυμάσαι τι σημαίνει το όνομά σου, Λούφτιγκ;»

«Αέρινη».

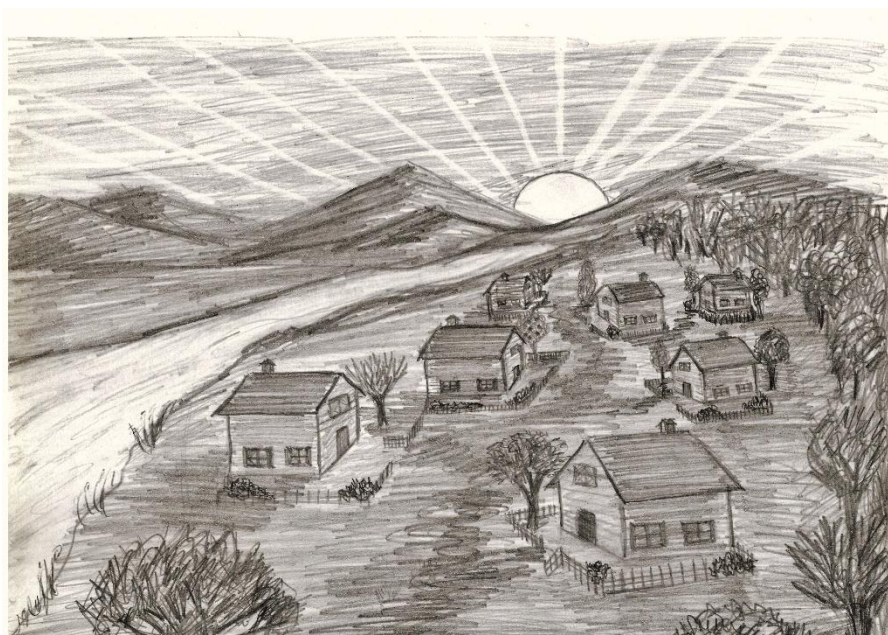
«Ο αέρας δε μπορεί να κρατηθεί σ' ένα σώμα. Θέλει να φεύγει, να πετάει, θέλει να γνωρίζει καινούργια μέρη, καινούργιες ιδέες, θέλει να γυρίζει σε όλο τον κόσμο. Ο άγγελος που σε ρώτησε σκέφτηκε ότι το σώμα σου θα ήταν σκλαβιά, και έτσι σου έδωσε ένα σώμα που δε θα το χρησιμοποιείς για να μάθεις να πετάς. Αν μπορούσες να περπατήσεις θα ήσουν καρφωμένη στη γη».

Η Λούφτιγκ χαμογέλασε. «Θα μπορώ πάντα να πετάω, Λέισγινγκ;»

«Ναι, αρκεί να ακολουθείς τους κανόνες»

«Δηλαδή;»

«Άλλη στιγμή θα σου εξηγήσω. Τι λες, ξεκινάμε; Όπου
να'ναι θα ξημερώσει και πρέπει να είμαστε πίσω».

Η Κόουκ

Κάθισαν όλοι μαζί στο τραπέζι. Ο Άσβαλντ έβαλε προσεκτικά τη Λούφτιγκ σε μια ειδική καρέκλα που με πολύχρωμες ζώνες στήριζαν το κορμάκι της.

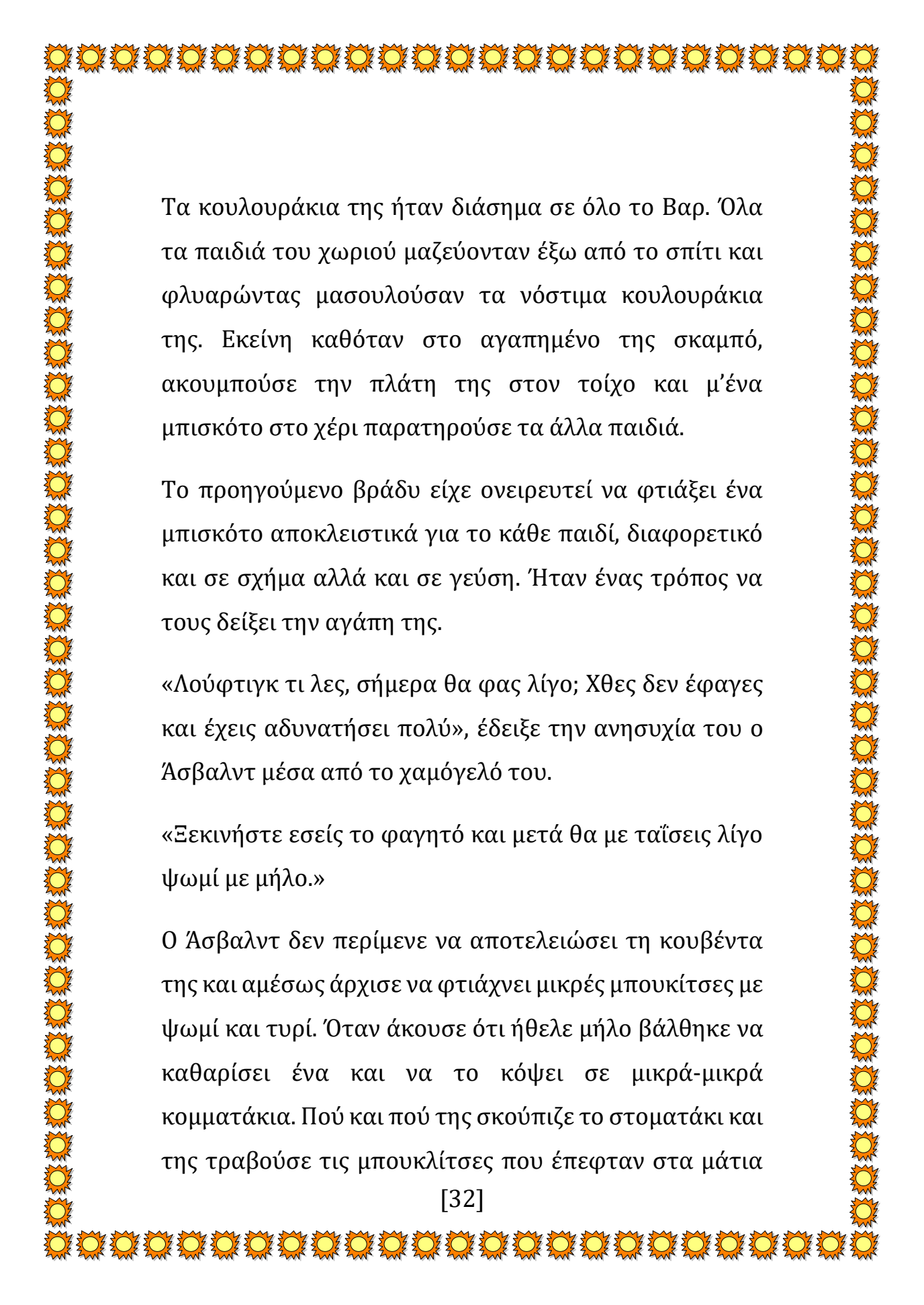
Το τραπέζι ήταν γεμάτο φρούτα, τυρί, βούτυρο, μέλι, καρύδια, αμύγδαλα, σταφίδες και φρεσκοψημένο ψωμί σε διάφορα σχήματα. Η Κόουκ ήταν η αγαπημένη όλων. Είχε κοντά ξανθά μαλλάκια που τα έπιανε δεξιά και αριστερά με τσιμπιδάκια σε χρώμα φωτεινό πράσινο, γεμάτα φιογκάκια. Τα μαλλάκια της ήταν ίσια και πολλές φορές την ενοχλούσαν στα μάτια της, και τότε γέμιζε τσιμπιδάκια όλο το στεφάνι του προσώπου της.

Συνήθως φορούσε ένα φορεματάκι σε χρώμα μπλε με πράσινη κορδέλα που κατέληγε σ'ένα μεγάλο φιόγκο πίσω στη μέση της. Από πάνω φορούσε μια κίτρινη ποδιά με ζωγραφισμένα λουλούδια σε διάφορα χρώματα, που έγραφε τη φράση *«μπορεί να μη μιλάω πολύ αλλά μαγειρεύω υπέροχα»*. Πράγματι, συνήθως έμενε σιωπηλή στο τραπέζι, όμως μαγείρευε με τόση αγάπη!

Έφτιαχνε νόστιμα φαγητά, πίτες, κουλουράκια, τούρτες για τη γιορτή τους. Ότι σκεφτόταν το βράδυ πριν

κοιμηθεί, την άλλη μέρα το 'άπλωνε' στην κουζίνα της
και με τα μαγικά της το έκανε ένα υπέροχο γεύμα.

Τα κουλουράκια της ήταν διάσημα σε όλο το Βαρ. Όλα τα παιδιά του χωριού μαζεύονταν έξω από το σπίτι και φλυαρώντας μασουλούσαν τα νόστιμα κουλουράκια της. Εκείνη καθόταν στο αγαπημένο της σκαμπό, ακουμπούσε την πλάτη της στον τοίχο και μ'ένα μπισκότο στο χέρι παρατηρούσε τα άλλα παιδιά.

Το προηγούμενο βράδυ είχε ονειρευτεί να φτιάξει ένα μπισκότο αποκλειστικά για το κάθε παιδί, διαφορετικό και σε σχήμα αλλά και σε γεύση. Ήταν ένας τρόπος να τους δείξει την αγάπη της.

«Λούφτιγκ τι λες, σήμερα θα φας λίγο; Χθες δεν έφαγες και έχεις αδυνατήσει πολύ», έδειξε την ανησυχία του ο Άσβαλντ μέσα από το χαμόγελό του.

«Ξεκινήστε εσείς το φαγητό και μετά θα με ταΐσεις λίγο ψωμί με μήλο.»

Ο Άσβαλντ δεν περίμενε να αποτελειώσει τη κουβέντα της και αμέσως άρχισε να φτιάχνει μικρές μπουκίτσες με ψωμί και τυρί. Όταν άκουσε ότι ήθελε μήλο βάλθηκε να καθαρίσει ένα και να το κόψει σε μικρά-μικρά κομματάκια. Πού και πού της σκούπιζε το στοματάκι και της τραβούσε τις μπουκλίτσες που έπεφταν στα μάτια

της. Δεν είχε προλάβει να τη χτενίσει, γιατί ήθελε να είναι όλοι μαζί στο τραπέζι.

Όταν τελείωσαν το φαγητό σηκώθηκαν όλοι να μαζέψουν το τραπέζι. Η Κόουκ, ο Μάολε και η Μπλόμστ πήγαν στους νεροχύτες και άρχισαν το πλύσιμο των πιάτων. Η Κόουκ πετούσε στα σκουπίδια τα αποφάγια και ξέβγαζε τα πιάτα με καθαρό νερό, ο Μάολε τα σαπούνιζε και η Μπλόμστ τα ξέπλενε. Σαν τελείωσαν, άρχισαν να τα σκουπίζουν όλοι μαζί με μια πετσέτα. Ο Άσβαλντ τα μετέφερε σβέλτα και τα τακτοποιούσε στη θέση τους.

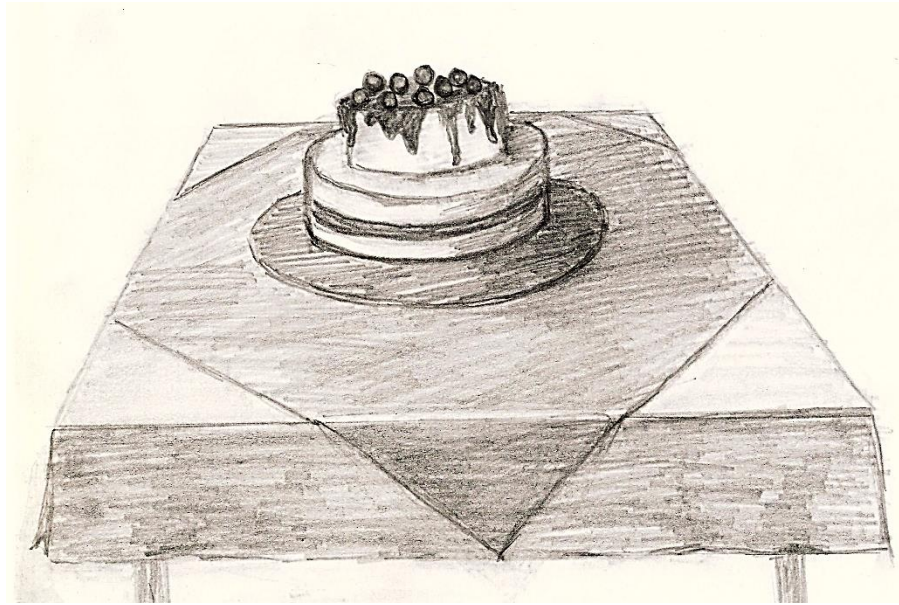
Η Λούφτιγκ τους κοίταζε με λίγη ζήλεια. Ήθελε πολύ να συμμετέχει σ' αυτή την απλή διαδικασία, ήθελε να τραγουδάει και αυτή μαζί τους τα τραγούδια. Τώρα ένιωθε ότι δεν είχε δικαίωμα να το κάνει και ενώ μπορούσε να τραγουδήσει και να ακολουθήσει τις παιδικές φωνές, έμενε ακίνητη και βουβή.

“Μέλι-μελισσούλα, Μικρή νοικοκυρούλα

Φτιάχνεις μέρα νύχτα, Μέλι και κηρήθρα

Χώνεις μέσ στα άνθη, Όλη τη μουσούδα

Και ρουφάς το νέκταρ, Αχ βρε πονηρούλα”

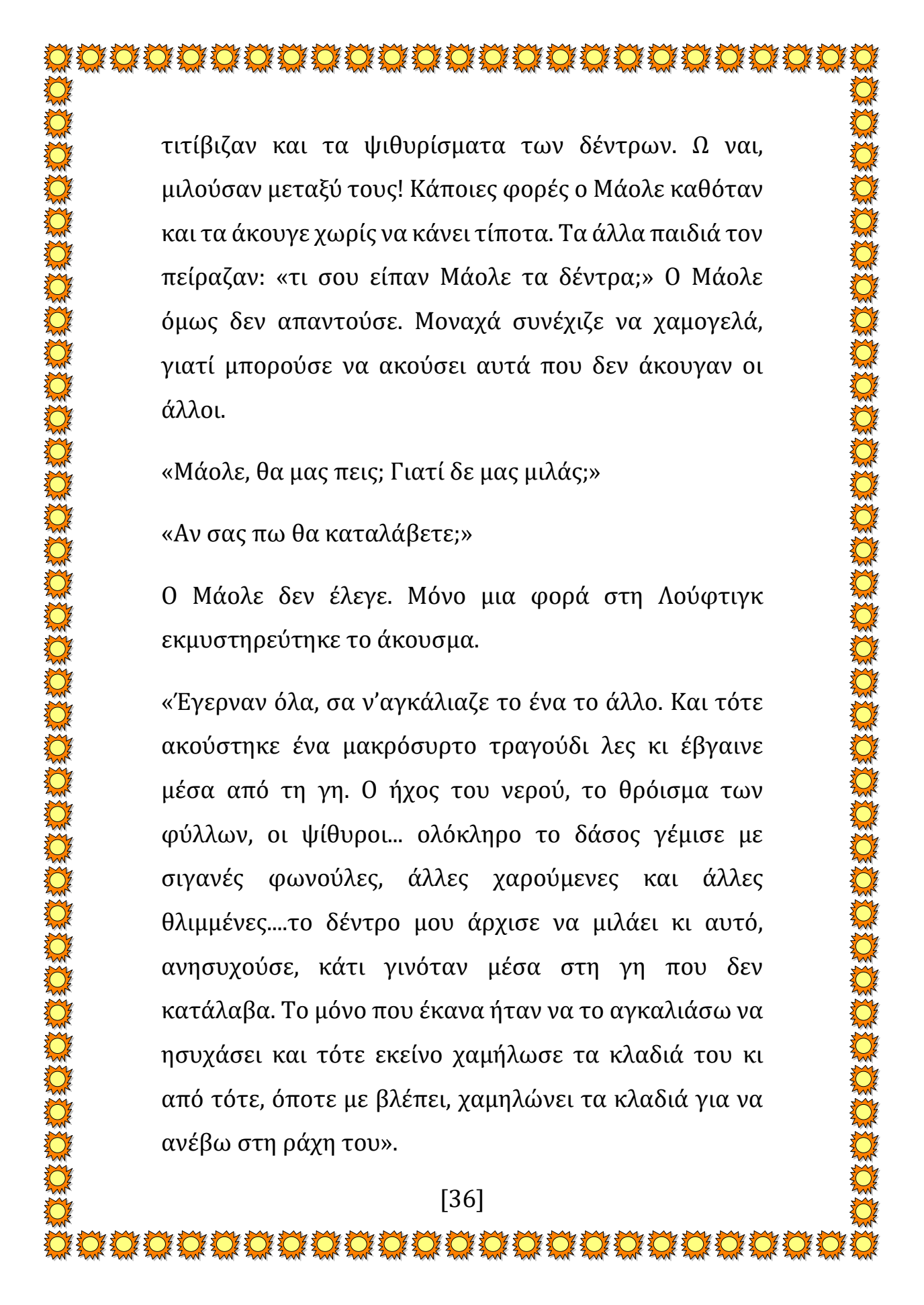

Ο Μάολε

Με το σακίδιο στην πλάτη ο Μάολε σκαρφάλωσε στο αγαπημένο του δέντρο. Ήταν ένα περίεργο δέντρο. Με τα χρόνια και τον αέρα είχε γύρει και τα κλαδιά του είχαν σμίξει με τα κλαδιά των γειτονικών δέντρων. Δύσκολα ξεχώριζες ποιο ήταν ποιο· τα άνθη και τα φύλλα του ενός μπερδεύονταν με το άλλο δημιουργώντας την εντύπωση ότι αν περνούσες από κάτω θα έμπαινες σε μία μυστική είσοδο.

Όταν ήθελε να ζωγραφίσει, ο Μάολε ερχόταν πάντα εδώ. Είχε ησυχία και το μόνο που ακουγόταν ήταν πουλιά που

τιτίβιζαν και τα ψιθυρίσματα των δέντρων. Ω ναι, μιλούσαν μεταξύ τους! Κάποιες φορές ο Μάολε καθόταν και τα άκουγε χωρίς να κάνει τίποτα. Τα άλλα παιδιά τον πείραζαν: «τι σου είπαν Μάολε τα δέντρα;» Ο Μάολε όμως δεν απαντούσε. Μοναχά συνέχιζε να χαμογελά, γιατί μπορούσε να ακούσει αυτά που δεν άκουγαν οι άλλοι.

«Μάολε, θα μας πεις; Γιατί δε μας μιλάς;»

«Αν σας πω θα καταλάβετε;»

Ο Μάολε δεν έλεγε. Μόνο μια φορά στη Λούφτιγκ εκμυστηρεύτηκε το άκουσμα.

«Έγερναν όλα, σα ν'αγκάλιαζε το ένα το άλλο. Και τότε ακούστηκε ένα μακρόσυρτο τραγούδι λες κι έβγαινε μέσα από τη γη. Ο ήχος του νερού, το θρόισμα των φύλλων, οι ψίθυροι... ολόκληρο το δάσος γέμισε με σιγανές φωνούλες, άλλες χαρούμενες και άλλες θλιμμένες...το δέντρο μου άρχισε να μιλάει κι αυτό, ανησυχούσε, κάτι γινόταν μέσα στη γη που δεν κατάλαβα. Το μόνο που έκανα ήταν να το αγκαλιάσω να ησυχάσει και τότε εκείνο χαμήλωσε τα κλαδιά του κι από τότε, όποτε με βλέπει, χαμηλώνει τα κλαδιά για να ανέβω στη ράχη του».

Έβγαλε τα πινέλα του, στήριξε το μπλοκ στα γόνατά του και άφησε τα χρώματα ελεύθερα στο χαρτί να γίνουν η έμπνευσή του.

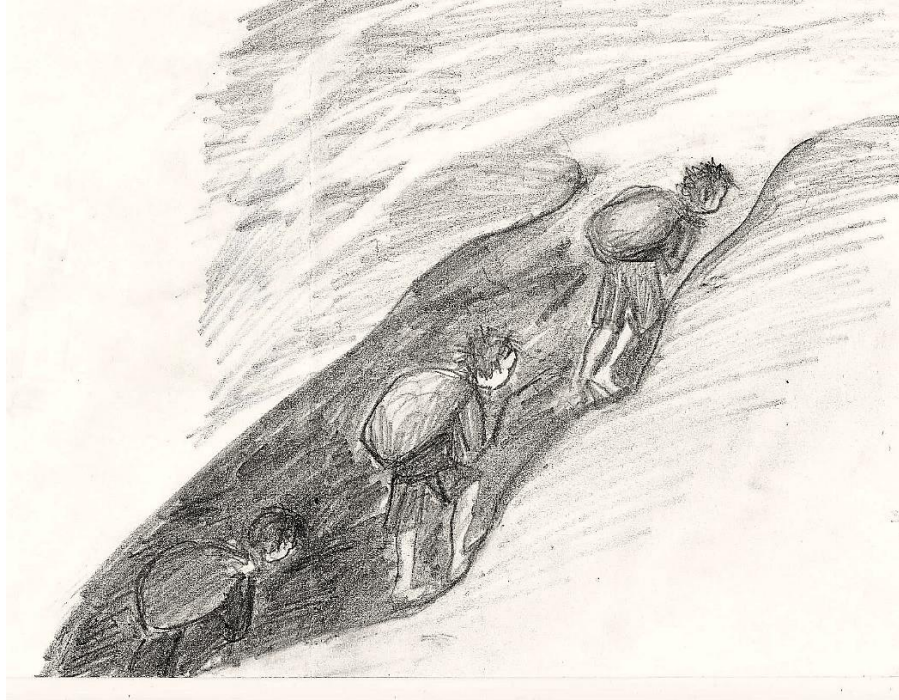
Το ταξίδι πέρα από το φως

Η νεράιδα και η Λούφτιγκ πετούσαν πάνω από ένα ηλιόλουστο χωριό, πανέμορφο μέσα στο φως του. Ακριβώς δίπλα του απλωνόταν το πιο βαθύ σκοτάδι που έχουν δει ανθρώπου μάτια. Το φως δεν περνούσε από πουθενά.

Η Λούφτιγκ άρχισε να κατεβαίνει αργά προς τα κει.

«Λούφτιγκ, όχι εκεί!» της φώναξε η νεράιδα

Η Λούφτιγκ όμως δεν άκουγε. Κάτι την τραβούσε να πετάξει μέσα στο μαύρο. Όσο πλησίαζε διέκρινε φιγούρες να δουλεύουν ασταμάτητα με ρυθμό στρατιωτικό.

Από ψηλά είδε παιδάκια λασπωμένα να κουβαλούν σακιά στην πλάτη τους, το ένα πίσω από το άλλο.

Πλησίασε κι άλλο να δει καλύτερα. Τα παιδιά έγερναν από το βάρος αλλά συνέχιζαν με το κεφάλι σκυφτό να κοιτούν το άγονο χώμα.

Υπήρχε μια μεγάλη τρύπα στη γη που κάποιοι την έσκαβαν για να την ανοίξουν όλο και πιο βαθιά. Η Λούφτιγκ άκουγε το θόρυβο από τα φτυάρια που κοπανούσαν την πέτρινη επιφάνεια. Τα παιδιά έβγαιναν μέσα από τη γη φορτωμένα με τσουβάλια, τα άδειαζαν

γιατρευόταν και όποιος δε μπορούσε να δει, άρχιζε να βλέπει. Αυτή η κοπέλα ζούσε στα δάση δίπλα στο Βαρ. Εκεί κοιμόταν, εκεί έτρωγε, εκεί έπλενε τα όμορφα μακριά χρυσά μαλλιά της. Η λάμψη της ζωντάνευε τα δέντρα κι αυτά μεγάλωναν και άνθιζαν χωρίς κόπο. Μόλις ξεκουραζόταν ξεκινούσε το ταξίδι της με τον ίδιο πάντα σκοπό: να μοιράσει φως σε όλα τα μέρη. Τα δέντρα της πρόσφεραν άνθη και καρπούς, την ευλογούσαν να είναι πάντα καλά και την περίμεναν με αγωνία κάθε βράδυ να γυρίσει.»

Η Ληϊζά είχε αδυναμία στα παιδιά. Περνούσε από όλα τα μέρη και όπου έβλεπε παιδάκι άρρωστο κατέβαινε να το γιατρέψει. Φώτιζε το δωματιάκι του, το γέμιζε λουλούδια και σαν έφευγε το άρωμά της έμενε προστάτης και το παιδί δεν αρρώσταινε ποτέ ξανά.

Μια νύχτα που δεν είχε φεγγάρι την είδε ο Μορκ να περνάει και να σκορπάει χρυσά αστέρια. Ο Μορκ ήταν ο βασιλιάς της νύχτας· απ' όπου περνούσε γέμιζε σκοτάδι και φόβο. Οι άνθρωποι τον φοβόντουσαν και έτρεχαν να κρυφτούν στα σπίτια τους. Ακόμη και τα ζωντανά έψαχναν να βρουν μέρη σκεπασμένα να κουλουριαστούν. Μόνο οι λύκοι όταν τον έβλεπαν να

περνάει, ούρλιαζαν ασταμάτητα μέχρι που εξαφανιζόταν από μπροστά τους.

-Ποια είσαι; η φωνή του Μορκ ακούστηκε τραχιά και βροντερή.

-Είμαι η Ληϊζά, έρχομαι να γιατρέψω με το φως και τη χαρά.

Ήταν δύσκολο να μην μαγευτείς από την ομορφιά της. Έτσι όπως την έβλεπε να στέκεται ήρεμη και γλυκιά μπροστά του, ο Μορκ ένιωσε κάτι να λυγίζει μέσα του, να σπάει. Τον περιέλουσε ο φόβος, ένας φόβος ανεξήγητος που ένιωσε για πρώτη φορά.

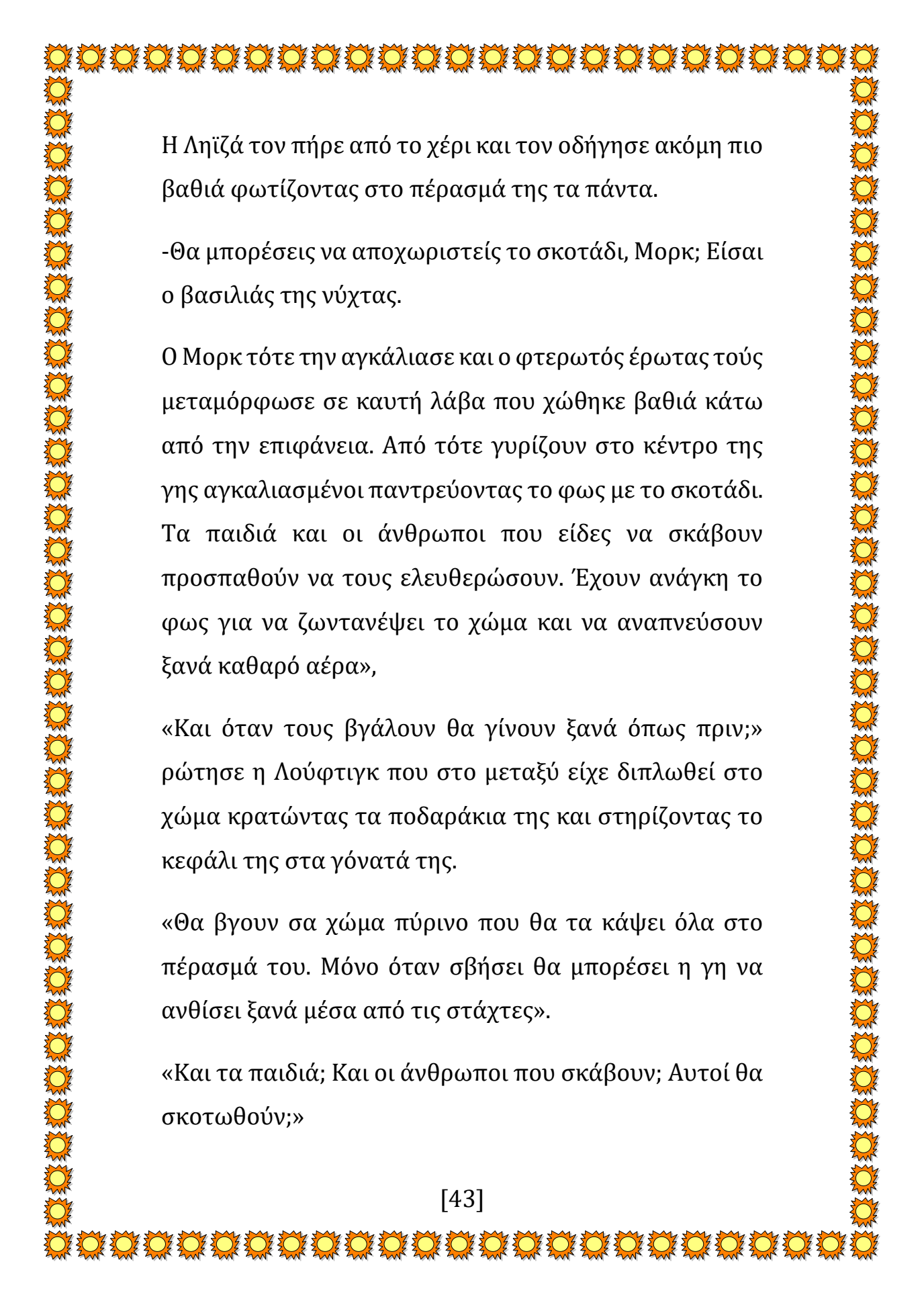
Η Ληϊζά πήρε να συνεχίσει το δρόμο της όταν ο Μορκ της φώναξε:

-Στάσου! Θέλω να έρθεις μαζί μου να φωτίσεις ένα μέρος που δεν περνάει φως από εκεί.

Η Ληϊζά τον ακολούθησε. Κατέβηκαν μαζί στα έγκατα της γης. Το σκοτάδι ήταν το πιο πυκνό που είχε δει ποτέ της. Με μια κίνηση άνοιξε τα χέρια της και γέμισε το χώρο με πυγολαμπίδες που, σαν ρυάκια, ταξίδεψαν μέσα στη γη. Και σαν φώτισε λίγο, η Ληϊζά άρχισε το τραγούδι· ένα όμορφο τραγούδι που καλούσε όλη τη φύση να ανθίσει, την πέτρα να μαλακώσει και το χώμα να γεμίσει με οξυγόνο για τα νέα βλαστάρια. Σιγά σιγά ο τόπος άλλαζε. Τα μικρά λουλούδια ξεπρόβαλλαν και ένα όμορφο άρωμα άρχισε να πλανιέται στο χώρο. Η Ληϊζά συνέχισε το τραγούδι της ευχαριστώντας τη φύση για το θαύμα.

Ο Μορκ έμεινε έκπληκτος από την ομορφιά. Μαγεύτηκε και θέλησε να μείνει δίπλα της για πάντα.

«Ληϊζά; Θέλεις να γίνεις γυναίκα μου; Έχω ανάγκη το φως σου τώρα που το γνώρισα. Θα γίνω το πιο δυστυχισμένο πλάσμα της γης χωρίς εσένα! Πες μου ναι καλή μου... μη μ'αφήσεις στο σκοτάδι...»

Η Ληϊζά τον πήρε από το χέρι και τον οδήγησε ακόμη πιο βαθιά φωτίζοντας στο πέρασμά της τα πάντα.

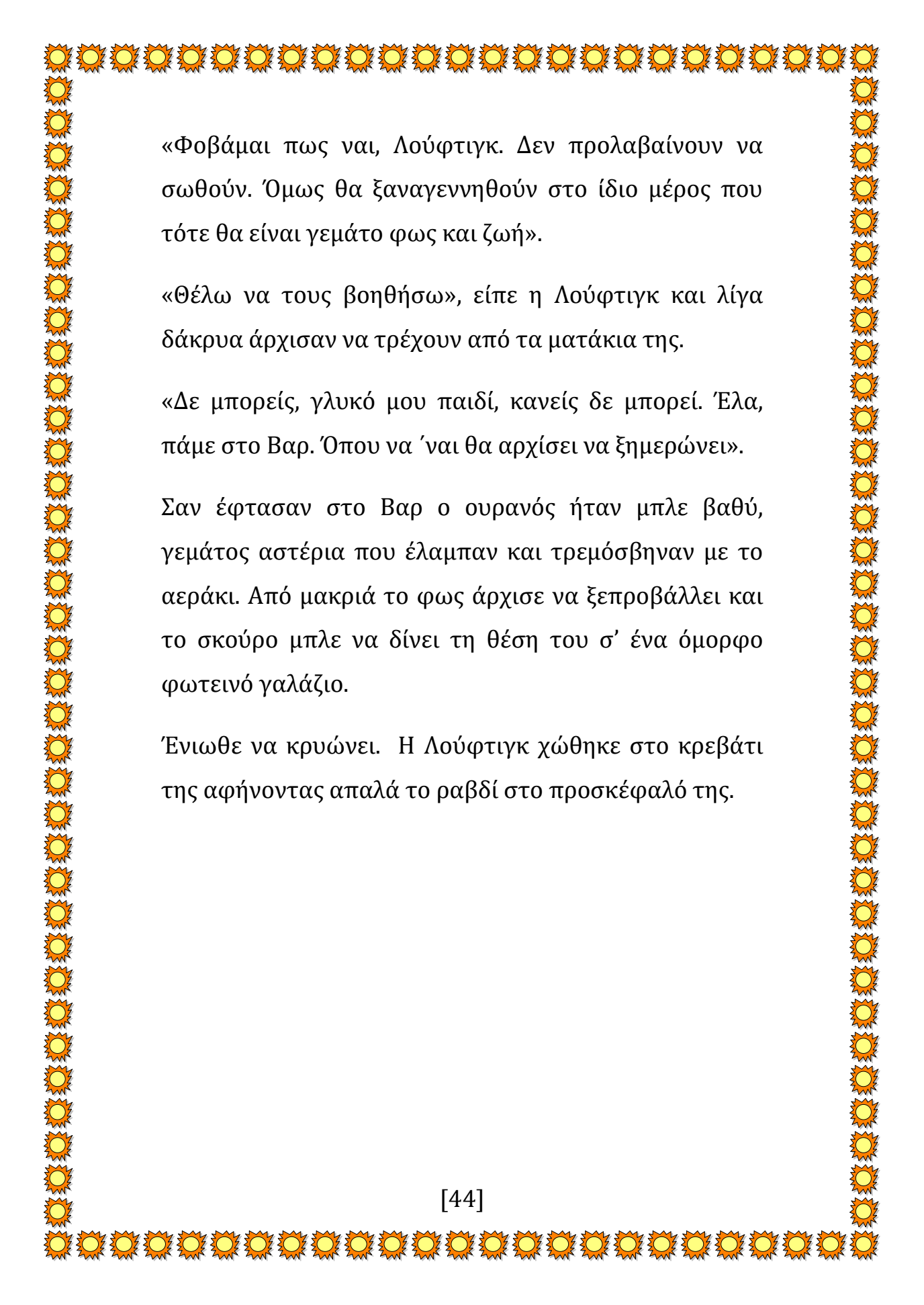
-Θα μπορέσεις να αποχωριστείς το σκοτάδι, Μορκ; Είσαι ο βασιλιάς της νύχτας.

Ο Μορκ τότε την αγκάλιασε και ο φτερωτός έρωτας τούς μεταμόρφωσε σε καυτή λάβα που χώθηκε βαθιά κάτω από την επιφάνεια. Από τότε γυρίζουν στο κέντρο της γης αγκαλιασμένοι παντρεύοντας το φως με το σκοτάδι. Τα παιδιά και οι άνθρωποι που είδες να σκάβουν προσπαθούν να τους ελευθερώσουν. Έχουν ανάγκη το φως για να ζωντανέψει το χώμα και να αναπνεύσουν ξανά καθαρό αέρα»,

«Και όταν τους βγάλουν θα γίνουν ξανά όπως πριν;»
ρώτησε η Λούφτιγκ που στο μεταξύ είχε διπλωθεί στο χώμα κρατώντας τα ποδαράκια της και στηρίζοντας το κεφάλι της στα γόνατά της.

«Θα βγουν σα χώμα πύρινο που θα τα κάψει όλα στο πέρασμά του. Μόνο όταν σβήσει θα μπορέσει η γη να ανθίσει ξανά μέσα από τις στάχτες».

«Και τα παιδιά; Και οι άνθρωποι που σκάβουν; Αυτοί θα σκοτωθούν;»

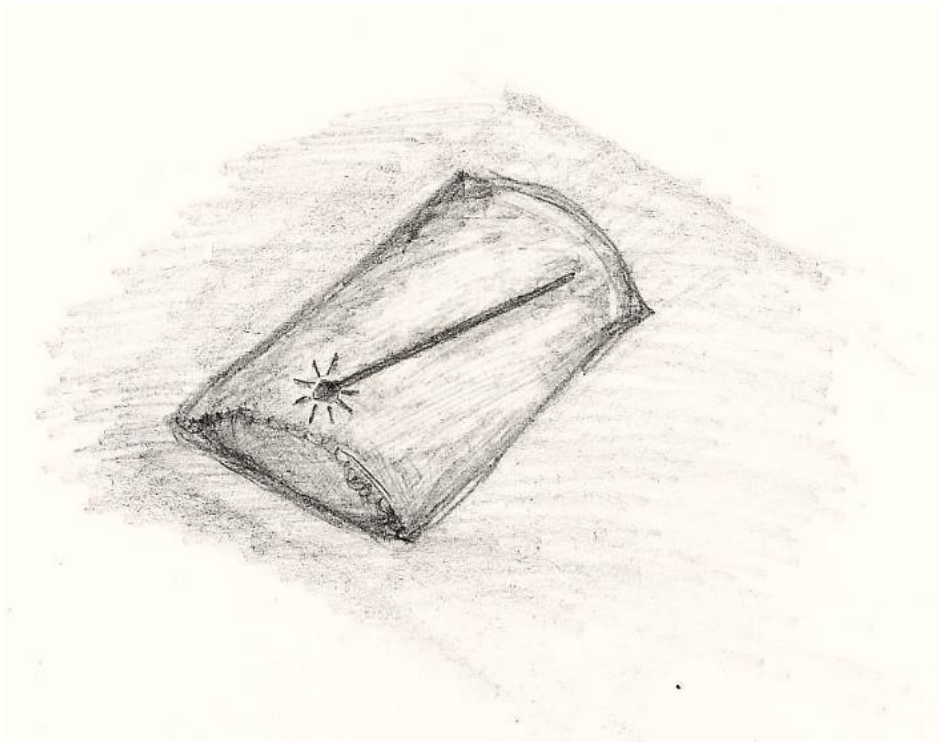
«Φοβάμαι πως ναι, Λούφτιγκ. Δεν προλαβαίνουν να σωθούν. Όμως θα ξαναγεννηθούν στο ίδιο μέρος που τότε θα είναι γεμάτο φως και ζωή».

«Θέλω να τους βοηθήσω», είπε η Λούφτιγκ και λίγα δάκρυα άρχισαν να τρέχουν από τα ματάκια της.

«Δε μπορείς, γλυκό μου παιδί, κανείς δε μπορεί. Έλα, πάμε στο Βαρ. Όπου να 'ναι θα αρχίσει να ξημερώνει».

Σαν έφτασαν στο Βαρ ο ουρανός ήταν μπλε βαθύ, γεμάτος αστέρια που έλαμπαν και τρεμόσβηναν με το αεράκι. Από μακριά το φως άρχισε να ξεπροβάλλει και το σκούρο μπλε να δίνει τη θέση του σ' ένα όμορφο φωτεινό γαλάζιο.

Ένωθε να κρυώνει. Η Λούφτιγκ χώθηκε στο κρεβάτι της αφήνοντας απαλά το ραβδί στο προσκέφαλό της.

Η Μπλομστ

«Κάτι έχουν τα λουλούδια μου σήμερα· τους μιλάω και δεν έχουν όρεξη για κουβέντα. Δεν τα βλέπω και πολύ ζωντανά. Θα κοιτάξω το βιβλίο μου, μήπως ξεχνάω κάτι». Η Μπλομστ μονολογούσε, ενώ πότιζε τα λουλούδια της. Κάτι δεν της άρεσε που δε μπορούσε να προσδιορίσει. Μόνο η ίδια μπορούσε να καταλάβει τη διαφορά· για τους άλλους κάθε μέρα ήταν όλα ίδια.

Η Μπλομστ ήταν καστανή με μαλλάκια που τα μάζευε όλα σε μια κοτσίδα στο πίσω μέρος του κεφαλιού της. Συνήθως φορούσε ψάθινο καπέλο με μια ροζ κορδέλα που ανέμιζε μαζί με την κοτσίδα της. Τα ρούχα της ήταν κυρίως παντελόνια -δεν την βόλευαν οι φούστες ή τα φορέματα- και έτσι είχε πολλά σε διάφορα χρώματα.

Είχε αρκετή δουλειά σήμερα. Ήταν η εποχή να φυτέψει σπόρους από χρυσάνθεμα, βιολέτες και πανσέδες. Πήρε το φτυάρι και το σκαλιστήρι και ξεκίνησε. Έφτιαξε μικρές λακουβίτσες, έριξε δυο τρεις σπόρους και συνέχισε μέχρι να της τελειώσουν όλοι. Με τα χέρια της πάτησε καλά το χώμα και έριξε σε κάθε σποράκι νερό να ποτίσει καλά για να ριζώσει.

Έβγαλε το καπέλο της και κάθισε να ξεκουραστεί στη σκιά μιας γέρικης ελιάς. Έλεγαν ότι η γερο-ελιά ζούσε πάνω από 2.000 χρόνια και κάθε χρόνο μοίραζε απλόχερα τους καρπούς της. Η Μπλομστ όμως ήξερε κι άλλα, γιατί μια μέρα η Κόουκ, καθώς χάραζε τις ελιές για να τις ξεπικρίσει, της είχε πει την ιστορία του δέντρου.

«Ήταν κάποτε ένας νέος άντρας που δούλευε τη γη, έσπερνε και θέριζε ανάλογα με την εποχή. Είχε μαγικά χέρια και ό,τι φύτευε έπιανε και γινόταν ένα όμορφο δέντρο. Μια μέρα, καθώς όργωνε το χώμα, πέρασε μια όμορφη νεράιδα. Στάθηκε και τον είδε να δουλεύει ιδρωμένο και κατάκοπο τη γη.

-Σου έφερα λίγο νερό να ξεδιψάσεις, είπε η νεράιδα.

Ο νέος ξαφνιάστηκε. Την κοίταξε και πήρε το νερό που του προσέφερε η νεράιδα. Σαν το ήπιε ένιωσε δύναμη και ζωντάνια. Την ευχαρίστησε και συνέχισε τη δουλειά του.

Κάθε μέρα η νεράιδα περνούσε από εκεί και του προσέφερε νερό, κάθε μέρα ο νέος το έπινε και την ευχαριστούσε.

Μια μέρα τής είπε: “Έρχεσαι κάθε μέρα και μου δίνεις νερό να πιώ, να ξεδιψάσω και να πάρω δύναμη. Πες μου, τι θέλεις να σου προσφέρω για αντάλλαγμα;”

Τότε η νεράιδα τού ζήτησε ένα δέντρο που οι καρποί του θα βγάζουν τον πιο ωφέλιμο χυμό που θα γιατρεύει τα πάντα. Ο νέος της το υποσχέθηκε. Φύτεψε την ελιά προσφέροντάς της κάθε χρόνο το χρυσό χυμό της.

Λένε ότι όταν ο νέος πέθανε, η νεράιδα τον μετέφερε κάτω από την ελιά και τον έθαψε στον ίσκιο της».

Η Μπλομστ ξαφνικά ένωσε το χώμα κάτω από τα πόδια της να σείεται, ενώ ένας υπόκωφος θόρυβος γέμισε τον αέρα. Τα πουλιά πέταξαν τρομαγμένα ψηλά και σύννεφα γέμισαν τον ουρανό.

Σηκώθηκε γρήγορα και άρχισε να τρέχει προς το σπίτι.

Η μεγάλη απόφαση

Σκοτείνιασε η φύση. Τα δέντρα απέκτησαν ανθρώπινες μορφές και καλούσαν το ένα το άλλο σε βοήθεια. Τα σύννεφα είχαν μαζευτεί έτοιμα για βροχή κι ένας αέρας δυνατός ξεκίνησε να φυσάει σκορπίζοντας τα λόγια των δέντρων σε όλο το Βαρ.

Σαν έφτασε λαχανιασμένη στο σπίτι, η Μπλομστ τους είδε όλους μαζεμένους μπροστά στο τζάκι.

«Τί συμβαίνει έξω;» ρώτησε η Λούφτιγκ. Η Μπλομστ κάθισε ανάμεσά τους. «Έχει σκοτεινιάσει και φυσάει αέρας δυνατός. Άκουγα ψίθυρους από τα δέντρα... Μάλλον έρχεται βροχή...»

«Πάμε στο δάσος. Τα δέντρα θα μας πουν τι συμβαίνει», πετάχτηκε ο Μάολε όρθιος.

Η Κόουκ καθόταν σιωπηλή προσπαθώντας να μαντέψει, να σκεφτεί, να υπολογίσει τί εφόδια θα χρειαζόταν. Σηκώθηκε και κατευθύνθηκε προς την κουζίνα της.

Ο Άσβαλντ κρατούσε αγκαλιά τη Λούφτιγκ και της χαίδευε το κεφάλι.

«Θα σε πάρουμε μαζί», της είπε.

«Άσβαλντ θέλω να μ'αφήσεις εδώ, στο κρεβάτι μου», όμως εκείνος δεν την άκουγε.

«Ή όλοι μαζί ή κανένας».

«Δε μπορείτε να τρέχετε με μένα, άκουσέ με, εγώ θα είμαι καλά. Αλήθεια. Στο υπόσχομαι»

Ο Μάολε πήγε προς την πόρτα ανυπόμονος. «Θα πάω στο δάσος να μάθω και θα έρθω να σας πω. Ας μην

ξεκινήσουμε ακόμη», και μ'αυτά τα λόγια έφυγε σχεδόν τρέχοντας.

Έξω ο αέρας μύριζε βροχή. Ο Μάολε κοίταξε τον ουρανό. Ήταν όπως είπε η Μπλόμστ, γεμάτος βαριά σύννεφα. Πάνω από το δάσος σχηματίζονταν ανεμοστρόβιλοι από χρώματα σα να πάλευε η φύση αναποφάσιστη πού να ξεσπάσει.

Το αγαπημένο του δέντρο τον περίμενε. *«Μάασολεε αύριο θα γίνει ο μεγάααλος σεισμός, ελάαατεεε ξηηηημεεερώωωμααατα εδώωω, θα σας περιμένωωω!»*

Ο Μάολε έμεινε ακίνητος να το κοιτάει και ξαφνικά το αγκάλιασε. Έβαλε τα κλάματα χωρίς να ξέρει γιατί. Ο φόβος, η ευγνωμοσύνη, έγιναν όλα ρυάκι που έβγαине από τα μάτια του. «Σ'αγαπώ πολύ Τρέτ». Το δέντρο τον αγκάλιασε με τα κλαδιά του και τα λουλουδιασμένα φύλλα τού χάιδεψαν το κεφαλάκι. *«Ιμόοοοργκ⁴»* φώναξε το δέντρο, και τον ελευθέρωσε.

Ο Μάολε σφούγγισε τα μάτια του, κούνησε το κεφαλάκι του, και πήρε το δρόμο του γυρισμού. Έφτασε σπίτι και είπε σε όλους να κοιμηθούνε. Αύριο ξημερώματα θα

⁴ Ιμόργκ= αύριο

Ξεκινήσουν για το δάσος· ο Τρέτ, το αγαπημένο του
δέντρο, θα τους περίμενε.

Το καινούργιο φόρεμα της Λούφτιγκ

«Σήμερα δε θέλω να ταξιδέψουμε. Θέλω να μιλήσουμε».

Η Λούφτιγκ ξαπλωμένη στο κρεβατάκι της κοιτούσε τη νεράιδα που καθόταν δίπλα της.

«Λέισγινγκ; Τι θα συμβεί αν δεν γυρίσω πίσω τα ξημερώματα;» Η νεράιδα ήταν έτοιμη γι'αυτή την ερώτηση, γιατί ήξερε ότι σήμερα ήταν η τελευταία μέρα που τα παιδιά θα ήταν ξαπλωμένα με ασφάλεια στο σπιτάκι τους.

«Δε θα μπορέσεις να ξυπνήσεις σ'αυτό το σώμα ξανά. Οι φίλοι σου δε θα μπορούν να σε δουν και ούτε εσύ να τους μιλήσεις. Θα χρειάζεται να μάθεις να προστατεύεσαι από τα πλάσματα που πετάνε, να προσέχεις πάντα πού θα κοιμάσαι για να είσαι ασφαλής, αλλά ναι, θα μπορείς να πετάς συνέχεια»

«Λέισγινγκ, θα μπορώ όμως να βοηθάω σωστά; Θα μπορώ να τους προειδοποιώ, να τους δείχνω δρόμους, να είμαι φύλακας στο δρόμο τους, σωστά; Θα μπορώ;»

«Ναι θα μπορείς Λούφτιγκ», χαμογέλασε εκείνη πικρόγλυκα. «Θα χρειαστεί να μάθεις πολλά αλλά ναι, θα μπορείς»

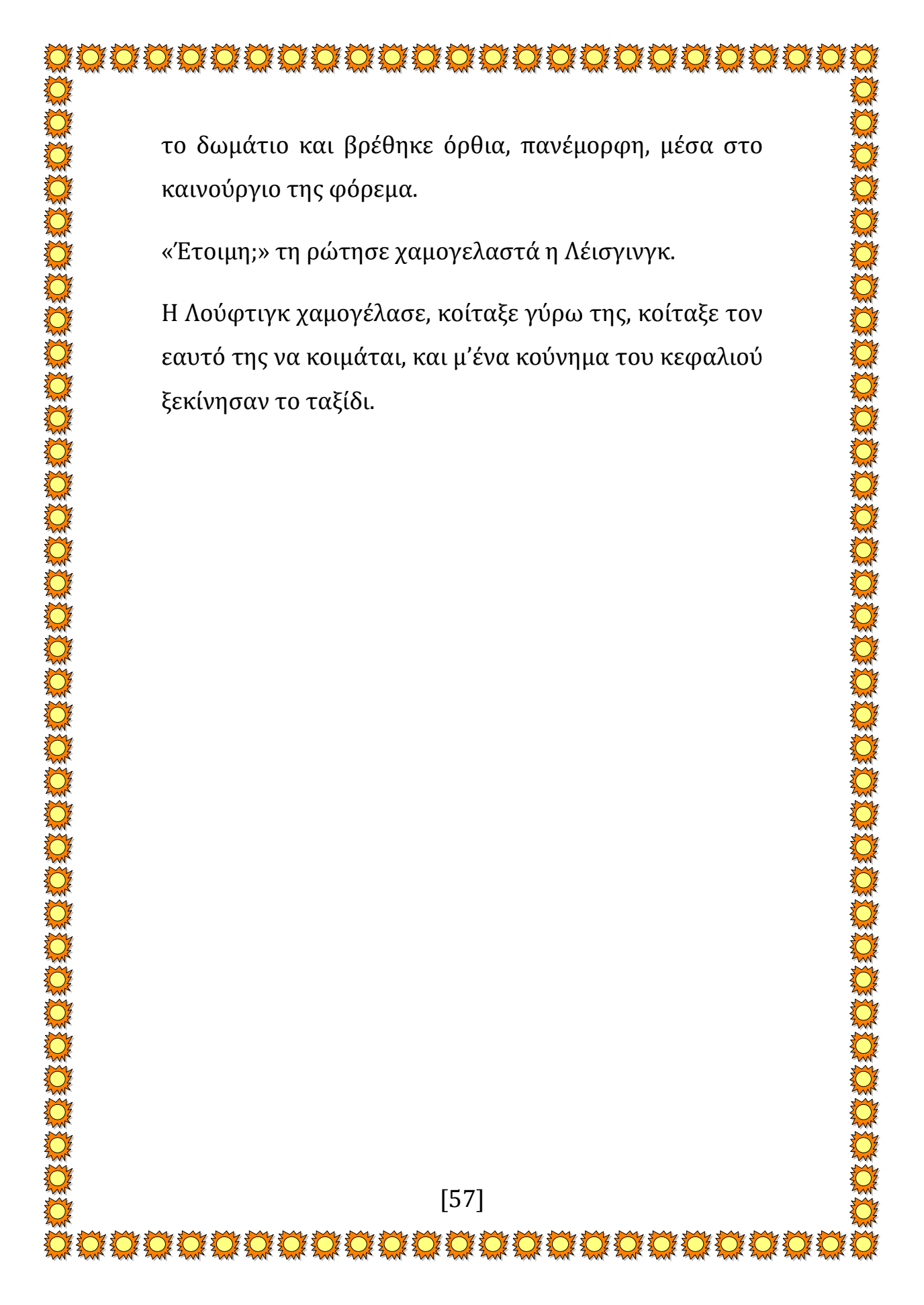
Η Λούφτιγκ χαμογέλασε πλατιά. Μια καινούργια ζωή στον αέρα ανοιγόταν.

«Ξέρεις κάτι; Θέλω σήμερα να φορέσω ένα φορεματάκι σαν το ουράνιο τόξο, να έχει όλα τα χρώματα, ώστε όταν κουράζομαι να επιλέγω να βλέπω κάθε φορά το χρώμα που έχω ανάγκη. Γίνεται να αλλάξουμε το φορεματάκι;» Γέλασε και αγκάλιασε με τα μάτια της τους φίλους της· έπειτα μίλησε τρυφερά στο μαγικό της ραβδί.

«Σήμερα θα είναι η τελευταία μέρα, μαγικό μου ραβδί, που θα ζητήσω τη βοήθειά σου. Θέλω να με ελευθερώσεις από αυτό το σώμα και μετά να γίνεις φύλακας άγγελος στα παιδιά. Σ'ευχαριστώ για ό,τι έκανες για μένα!»

Το ραβδί φώτισε με μια υπέροχη λάμψη ουράνιου τόξου κι ένα φορεματάκι περίμενε τη Λούφτιγκ στο κρεβάτι της.

«Ω τι όμορφο! Σ'ευχαριστώ», και πριν προλάβει να τελειώσει καλά καλά τη φράση της, μια λάμψη φώτισε

το δωμάτιο και βρέθηκε όρθια, πανέμορφη, μέσα στο
καινούργιο της φόρεμα.

«Έτοιμη;» τη ρώτησε χαμογελαστά η Λέισινγκ.

Η Λούφτιγκ χαμογέλασε, κοίταξε γύρω της, κοίταξε τον
εαυτό της να κοιμάται, και μ'ένα κούνημα του κεφαλιού
ξεκίνησαν το ταξίδι.

Ο αποχαιρετισμός

«Λούφτιγκ ξύπνα! Ξύπνα! Τι έπαθες;» Ο Άσβαλντ την ταρακουνούσε να ανοίξει τα μάτια της, αλλά εκείνη ήταν σαν κέρινη κούκλα μ'ένα αμυδρό χαμόγελο παγωμένο στα χείλη της.

Δάκρυα άρχισαν να κυλάνε από τα μάτια του. Την κοιτούσε και δεν άντεχε αυτό που έβλεπε. Γύρω της μαζεύτηκαν όλα τα παιδιά. Η σιωπή ήταν ανυπόφορη. Ο Άσβαλντ γονάτισε στο κρεβάτι της και με αναφιλητά έλεγε συνέχεια «σ'αγαπώ Λούφτιγκ, ξύπνα, ξύπνα, κάν'το για μένα!»

Η Λούφτιγκ πήγε και κάθισε δίπλα στο σώμα της. Έβλεπε τους φίλους της και ήθελε να τους πει ότι είναι καλά, να μην κλαίνε, ότι τους αγαπάει, ότι τώρα είναι πιο καλά, είναι ελεύθερη, ότι θα είναι δίπλα τους για πάντα, ότι θα μπορεί να τους προσέχει. Ήθελε να τους πει πολλά αλλά δε μπορούσε. Και δεν άντεχε να τους βλέπει έτσι.

Τότε της ήρθε μια ιδέα. Πέρασε την πόρτα, κατέβηκε τα σκαλιά χωρίς τον παραμικρό θόρυβο και πέταξε στο πιο ψηλό ράφι της βιβλιοθήκης. Άρχισε να προσπαθεί να

βγάλει ένα βιβλίο και να το πετάξει κάτω σε μια συγκεκριμένη σελίδα.

Έκανε άκαρπες κινήσεις προσπαθώντας να το πιάσει. «Να θυμάσαι ότι θα χρειάζεται να επιστρατεύεις όλη σου τη συγκέντρωση όταν θα θέλεις να κινήσεις κάτι». Ένωθε ότι δε θα τα κατάφερνε, χτυπιόταν στην κυριολεξία προσπαθώντας, και ξαφνικά... το βιβλίο κινήθηκε! Μια νυχτερίδα είχε φωλιάσει πίσω του! Γελώντας της είπε:

«Σε λυπήθηκα, καημένη, να χτυπιέσαι τόση ώρα! Πες μου τι θέλεις και θα σε βοηθήσω!»

Η Λούφτιγκ έβαλε τα γέλια ανακουφισμένη. Πρώτη φορά μιλούσε σε νυχτερίδα, πρώτη φορά έβλεπε νυχτερίδα από τόσο κοντά, και φυσικά πρώτη φορά άκουγε νυχτερίδα να μιλάει! «Θα μπορείς να ακούς ό,τι πετάει και να καταλαβαίνεις τη γλώσσα του», τα λόγια της Λέισγινγκ έρχονταν στο νου της συνέχεια.

«Θέλω να ρίξεις κάτω αυτό το βιβλίο και μετά να το ανοίξεις στη σελίδα που θα σου πω».

Η νυχτερίδα έκανε ένα απότομο πέταγμα και με τα φτερά της έριξε το βιβλίο κάτω κάνοντας ένα δυνατό θόρυβο.

«Γρήγορα! Βρες τη σελίδα 26. Κάνε γρήγορα, έρχονται!»

Τα παιδιά τρόμαξαν από τον κρότο. Η Κόουκ κατέβηκε τρέχοντας να δει τι ήταν. Εκείνη τη στιγμή η νυχτερίδα με μία κίνηση βρήκε τη σελίδα της Λούφτιγκ... σελίδα αριθμός 26.

Η Κόουκ έμεινε ασάλευτη στη θέα του βιβλίου και της νυχτερίδας, που πέταξε ξανά ψηλά στο ράφι. Η Λούφτιγκ περίμενε με κομμένη την ανάσα, φοβόταν μήπως η Κόουκ έκλεινε το βιβλίο και δεν το διάβαζε.

Όμως η Κόουκ προχώρησε και γονάτισε μπροστά στο βιβλίο. Ήταν ανοιγμένο σε μια σελίδα που έδειχνε μια

νεράιδα ζωγραφισμένη μέσα σε ένα όμορφο γαλάζιο φόρεμα.

«Άσβαλντ, Μπλόμστ, Μάολε!» φώναξε δυνατά. «Ελάτε κάτω!»

Τα παιδιά σήκωσαν με το ζόρι τον Άσβαλντ και κατέβηκαν τις σκάλες.

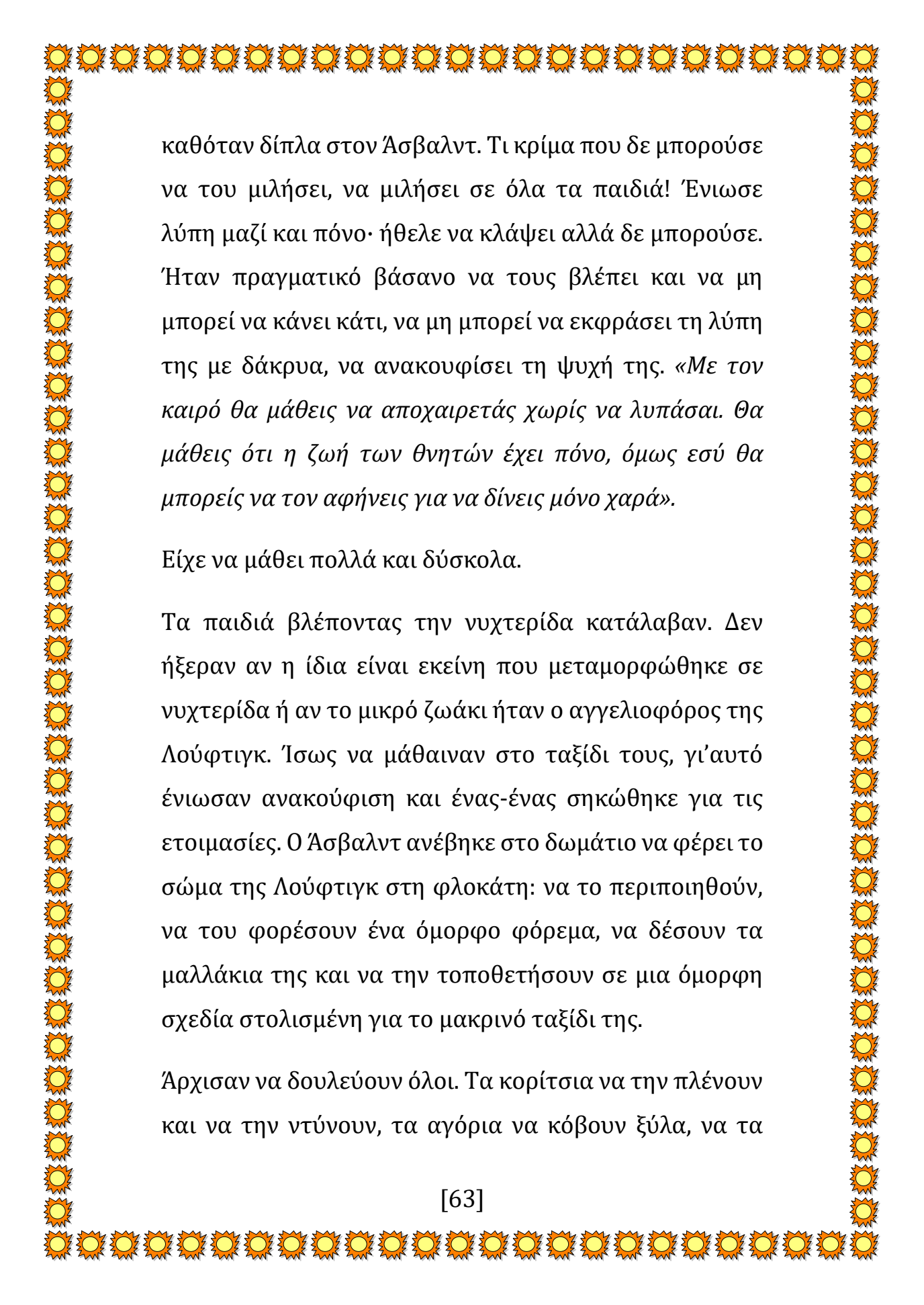
«Ελάτε να δείτε!»

Γονάτισαν κι αυτά γύρω από το βιβλίο. Η Κόουκ το πήρε στα χέρια της και άρχισε να διαβάζει: «Αγαπημένε μου είμαι καλά. Το ξέρω ότι δε μπορείς να με δεις, ούτε να μ'ακούσεις, αλλά είμαι δίπλα σου, σύντροφός σου σε όλο το ταξίδι. Μην ανησυχήσεις για μένα, μην κλάψεις, δεν έχω φύγει, βλέπεις μόνο το σώμα μου ακίνητο, χωρίς ζωή. Όμως εγώ είμαι γύρω σου, μπορώ να σε βλέπω, να σε μυρίζω... ξεκίνα το ταξίδι σου και να θυμάσαι ότι η αγάπη μου θα είναι πάντα δίπλα σου».

Ο Άσβαλντ άρπαξε στα χέρια του το βιβλίο και το διάβασε πολλές φορές.

«Είναι αλήθεια;» φώναξε. «Είναι αλήθεια; Μας βλέπει;»

Η νυχτερίδα πέταξε για λίγο δίπλα τους και μετά γύρισε στο αγαπημένο της ράφι. Η Λούφτιγκ όλη αυτή την ώρα

καθόταν δίπλα στον Άσβαλντ. Τι κρίμα που δε μπορούσε να του μιλήσει, να μιλήσει σε όλα τα παιδιά! Ένωσε λύπη μαζί και πόνο· ήθελε να κλάψει αλλά δε μπορούσε. Ήταν πραγματικό βάσανο να τους βλέπει και να μη μπορεί να κάνει κάτι, να μη μπορεί να εκφράσει τη λύπη της με δάκρυα, να ανακουφίσει τη ψυχή της. «Με τον καιρό θα μάθεις να αποχαιρετάς χωρίς να λυπάσαι. Θα μάθεις ότι η ζωή των θνητών έχει πόνο, όμως εσύ θα μπορείς να τον αφήνεις για να δίνεις μόνο χαρά».

Είχε να μάθει πολλά και δύσκολα.

Τα παιδιά βλέποντας την νυχτερίδα κατάλαβαν. Δεν ήξεραν αν η ίδια είναι εκείνη που μεταμορφώθηκε σε νυχτερίδα ή αν το μικρό ζωάκι ήταν ο αγγελιοφόρος της Λούφτιγκ. Ίσως να μάθαιναν στο ταξίδι τους, γι' αυτό ένωσαν ανακούφιση και ένας-ένας σηκώθηκε για τις ετοιμασίες. Ο Άσβαλντ ανέβηκε στο δωμάτιο να φέρει το σώμα της Λούφτιγκ στη φλοκάτη: να το περιποιηθούν, να του φορέσουν ένα όμορφο φόρεμα, να δέσουν τα μαλλάκια της και να την τοποθετήσουν σε μια όμορφη σχεδία στολισμένη για το μακρινό ταξίδι της.

Άρχισαν να δουλεύουν όλοι. Τα κορίτσια να την πλένουν και να την ντύνουν, τα αγόρια να κόβουν ξύλα, να τα

δένουν με χοντρά σχοινιά, και να τα στολίζουν με λουλούδια. Μετέφεραν το σωματάκι της στο πανέμορφο κρεβατάκι της. Το σήκωσαν όλοι μαζί και άρχισαν να περπατάνε με το κεφάλι όρθιο, στητοί και άφοβοι. Μετά από αρκετή ώρα πεζοπορίας, έφτασαν στον ποταμό. Την ακούμπησαν απαλά στην όχθη του και με μια φωνή παρακάλεσαν το ποτάμι

«Έλβ, σπρέντ άσκεν αβ νατούρεν ογκ ομφάβνε ντε μεντ άϊρλετ⁵».

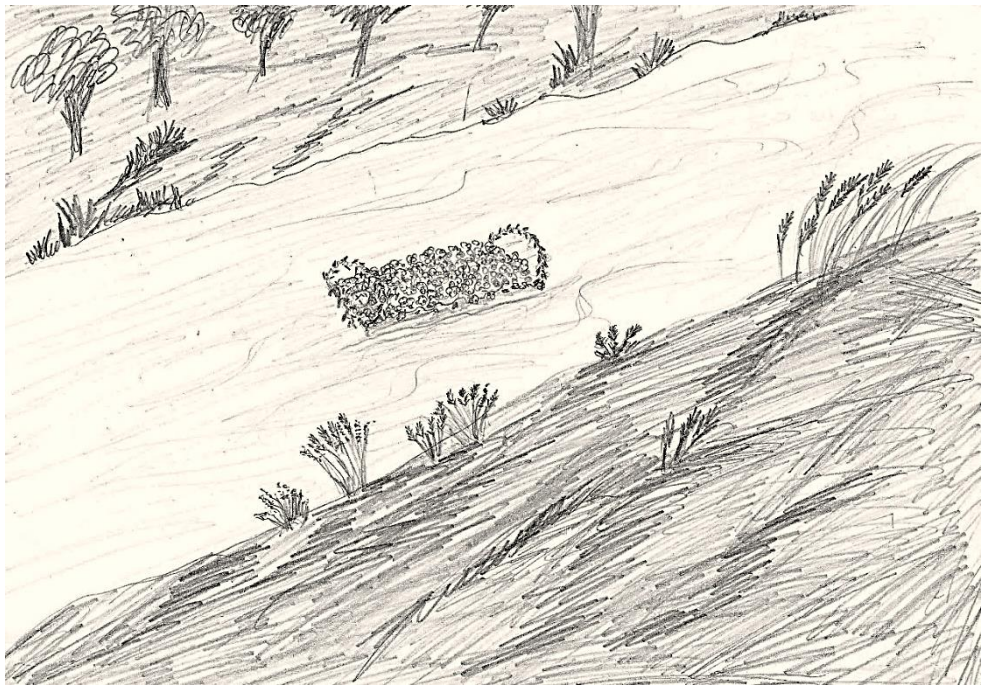
Γονάτισαν, έβαλαν ξύλα πάνω στο σώμα και άναψαν φωτιά. Έσπρωξαν μαλακά τη σχεδιά στο κέντρο του ποταμού. Κάθισαν εκεί να βλέπουν τη φωτιά ζωντανή να απομακρύνεται και θαρρείς και το ουράνιο τόξο ήρθε και κάθισε πάνω στο κρεβάτι.

Μετά σκόρπισαν άνθη στον ποταμό.

«Αντίο Λούφτιγκ, θα σε θυμόμαστε πάντα!»

Και μ'αυτά τα λόγια πήραν το δρόμο του γυρισμού.

⁵ Ποτάμι σκόρπισε τη στάχτη της στη φύση και αγκάλιασέ τη με αγάπη

Το φωτεινό κίτρινο

Η Λούφτιγκ έμεινε καθισμένη στην όχθη να κοιτάζει τις φλόγες πάνω στη σχεδιά που σιγά σιγά ξεμάκραινε. Σε λίγο έμοιαζε σαν ένα μικρό φως στον ορίζοντα

Ένωθε μπερδεμένη. Ήταν περίεργο να βλέπει το σώμα της να καίγεται, τους φίλους της να λυπούνται και από την άλλη να έχει ελευθερωθεί. Έπρεπε να νιώθει χαρά, αλλά είχε ανάγκη να κλάψει, όμως πάλι ήξερε ότι δε μπορούσε.... Αγκάλιασε τα ποδαράκια της και έσκυψε το κεφαλάκι της να κοιτάζει το νερό. Καμία αντανάκλαση, το είδωλο της δεν φαινόταν πουθενά! Ξαφνικά ένιωσε την ανάγκη να δει τον εαυτό της, φοβήθηκε ότι δεν υπάρχει, φοβήθηκε ότι ήταν όνειρο και ότι είχε πεθάνει!

Τρόμαξε με τη σκέψη. Έκανε μια προσπάθεια να πλατσορίσει με τα χέρια της στο ποτάμι, αλλά μάταια. Το νερό έμενε ακίνητο.

«Θα βάλω τις φωνές, να δω αν θα μ'ακούσει κάποιος», σκέφτηκε.

«Λέισγινγκ, Λέισγινγκ, πού είσαι; Είναι κανείς εδώ που να μ' ακούει;» φώναζε δυνατά, ξανά και ξανά με όση δύναμη είχε μέχρι που κουράστηκε. Μέχρι που δεν

άντεχε το βάρος της, σαν να φορούσε ξανά το σώμα της, αυτό που την εμπόδιζε παλιά, που όμως τώρα δεν υπήρχε. Η μοναξιά την κυρίευσε και ένιωσε ολομόναχη.

«Γιατί δε χαίρεσαι; Μπορείς να πετάξεις, μπορείς να κάνει ό,τι θέλεις, σήκω λοιπόν!» μια φωνή μέσα της άρχισε να ουρλιάζει θυμωμένη που την έβλεπε θλιμμένη.

«Δεν ξέρω. Ξαφνικά νιώθω ότι δεν υπάρχει κανείς, ότι είμαι μόνη μου. Δεν έχω ποιον να εμπιστευτώ, κανείς δε με βλέπει, δε ξέρω καν αν υπάρχω.... Πώς ξέρουμε ότι υπάρχουμε αν δεν μας βλέπουν οι άλλοι; Εμένα δε με βλέπει κανείς, ούτε καν εγώ η ίδια δεν βλέπω τον εαυτό μου στο ποτάμι που σκύβω. Αν δεν είχα και τη νυχτερίδα...», και ξαφνικά όπως τα έλεγε φωναχτά απαντώντας η ίδια στη φωνή της, τής ήρθε μια ιδέα.

Σηκώθηκε, τίναξε το φόρεμά της, είδε τα χρώματα και άρχισε να γελάει. Να γελάει δυνατά, ελεύθερα, να ξεκαρδίζεται στα γέλια τόσο που κυλίστηκε στο χώμα χωρίς να σταματάει το γέλιο. Και όταν κάποια στιγμή σταμάτησε, έτσι όπως ήταν ξαπλωμένη στο έδαφος, σήκωσε να δει ξανά τη φούστα της με τα χρώματα του ουράνιου τόξου.

«Μα τη χαζή που είμαι; Αρκεί που βλέπω εγώ, που με βλέπω! Ναι, με βλέπω!» αναφώνησε ενθουσιασμένη και διάλεξε το χρώμα που θα χάριζε σήμερα στον εαυτό της. «Σήμερα θα διαλέξω το κίτρινο, το πιο φωτεινό κίτρινο που υπάρχει», και μ'αυτά τα λόγια και ένα χαμόγελο μέχρι τ'αυτιά πέταξε στο σπίτι.

Σκέφτηκε ότι κάποιος μπορεί να την περίμενε εκεί.

Η αποχώρηση από το Βάρ

Τα παιδιά ετοιμάζονταν με ταχύτητα. Ο Μάολε έτρεξε στον Τρετ να μάθει αν υπάρχει κάτι νεότερο και να τον ενημερώσει για την καθυστέρησή τους. Το αγαπημένο του δέντρο τούς περίμενε από τα χαράματα και ήδη ο ήλιος είχε φτάσει στην κορυφή του ουρανού και έκαιγε με όλη του τη δύναμη

«Γιατί αργήσατε;»

«Τρετ, πέθανε η Λούφτιγκ. Ή ίσως και να μην πέθανε. Η ψυχή της μπορεί να υπάρχει αλλά εμείς την είδαμε παγωμένη στο κρεβάτι της το πρωί. Δεν κουνιόταν...» και συνέχισε να του λέει την ιστορία: πώς της ετοίμασαν το τελευταίο της κρεβάτι, πώς του έβαλαν λουλούδια, πώς τη στόλισαν, μέχρι που την είδαν μέσα στις φλόγες να πλέει στο ποτάμι.

Ο Τρετ τον αγκάλιασε και φάνηκε ένα δάκρυ να κυλάει από τον κορμό του. Ένιωσε το φόβο του παιδιού, ένιωσε τον πόνο της απώλειας, ένιωσε την αγωνία του μικρού για το άγνωστο.

«Η Ληϊζά με τον Μορκ θέλουν να ελευθερωθούν, κάντε γρήγορα», και μ'αυτά τα λόγια τον άφησε από την αγκαλιά του και τον έσπρωξε απαλά να τρέξει πίσω να τους φέρει όλους μαζί.

Στο δρόμο ο Μάολε σκόνταψε δυο φορές και μάλιστα τη δεύτερη φορά έπεσε πάνω σε μια πετρούλα σε σχήμα καρδιάς. Την πήρε μαζί του και συνέχισε να τρέχει.

«Είστε έτοιμοι;»

Η Κόουκ του άνοιξε την πόρτα, ενώ φώναζε παράλληλα στον Άσβαλντ να πάρει το σακίδιο με τα τρόφιμα που είχε ετοιμάσει. Ο Μάολε δεν πρόλαβε καν να μπει μέσα και βρέθηκε με το σακίδιο στα χέρια. Του το είχαν ετοιμάσει.

«Φεύγουμε, είμαστε έτοιμοι».

Έβαλαν όλοι τα σακίδια τους στην πλάτη και η Κόουκ κλείδωσε την πόρτα. Για λίγα λεπτά έμεινε ακίνητη να την κοιτάζει.

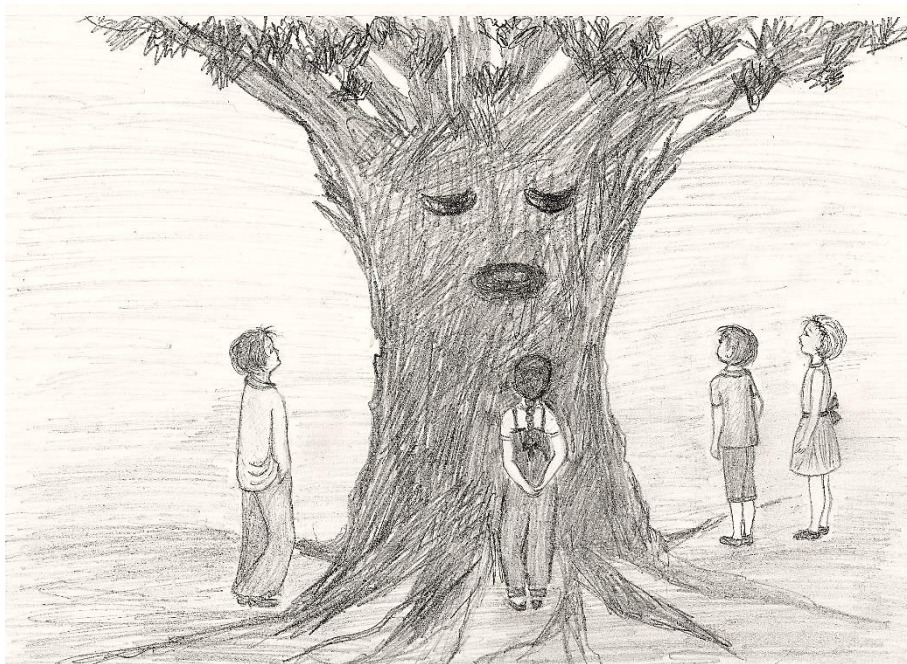
Μετά ξεκίνησαν όλοι μαζί.

Στο δρόμο ο Μάολε της είπε για την καρδιά. «Την πήρα μαζί μου, σκέφτηκα ότι είναι καλό σημάδι. Όταν την είδα

σκέφτηκα τη Λούφτιγκ.» Η Κόουκ την περιεργάστηκε και είδε στη μια άκρη της ένα μικρό κίτρινο σημάδι.

«Καλά έκανες», του χαμογέλασε και του χάιδεψε το κεφάλι.

Όπου να'ναι έφταναν στο δάσος..

Η Λούφτιγκ μαθαίνει να μιλάει

«Έλα σε παρακαλώ μαζί μου, χρειάζομαι τη βοήθειά σου!»

«Εγώ είμαι μια χαρά εδώ. Τώρα που έφυγαν τα παιδιά, θα μπορώ να πετάω ανενόχλητος».

«Και θα είσαι κλεισμένος εδώ μέσα; Έλα είναι σημαντικό, είσαι ο μόνος που βλέπουν και μπορείς να τους δείξεις τι θέλω να τους πω»

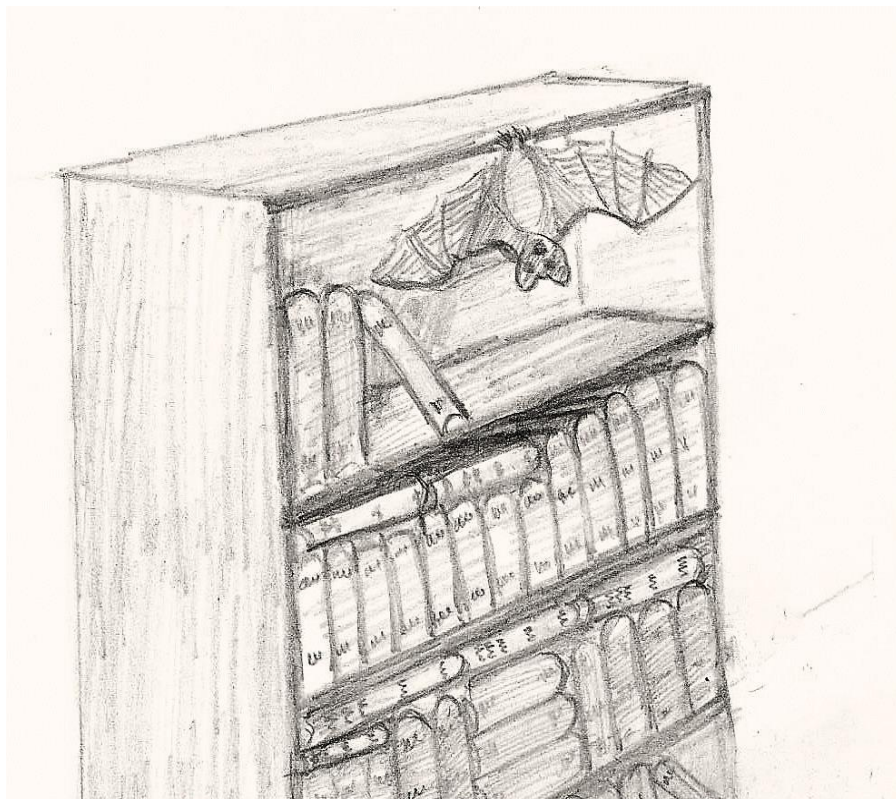
«Συγγνώμη, εσύ πάντα θα χρειάζεσαι κάποιον να σε βοηθάει;»

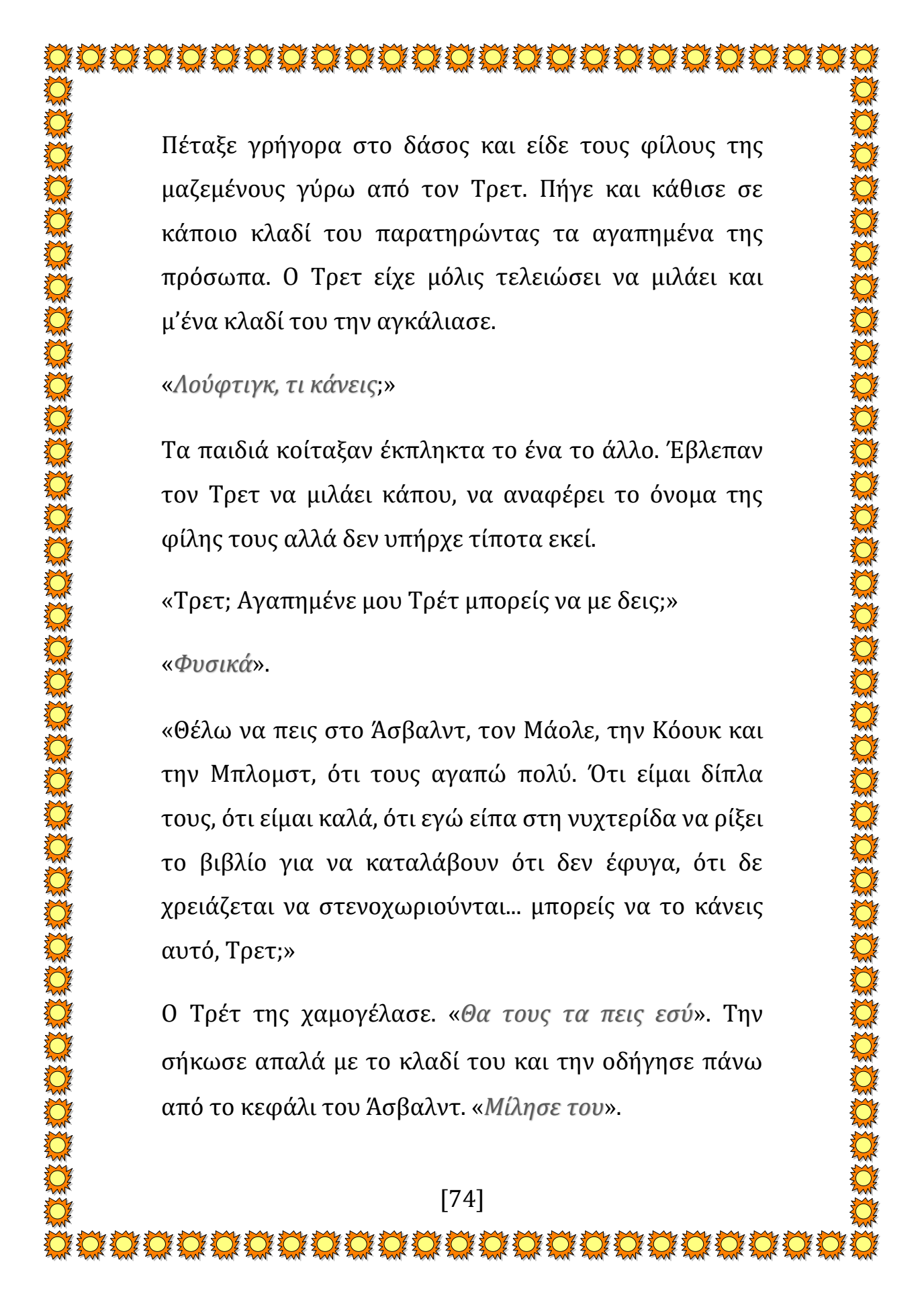
Η Λούφτιγκ πάγωσε λίγο· αυτή ήταν μια αλήθεια που πονούσε. Νωρίτερα τη βοηθούσε ο Άσβαλντ γιατί δε μπορούσε να κινήσει το σώμα της, τώρα ζητούσε τη βοήθεια της νυχτερίδας για να μπορεί να επικοινωνήσει με τους φίλους της.

Γύρισε με σκυμμένο το κεφάλι να φύγει. Λίγο πριν βγει από το παράθυρο, γύρισε προς τη νυχτερίδα «Μπάλτρε⁶

⁶ Μπάλτρε= νυχτερίδα

σ'ευχαριστώ για το βιβλίο», και με μια κίνηση, πέταξε
ελεύθερη στον αέρα.

Πέταξε γρήγορα στο δάσος και είδε τους φίλους της μαζεμένους γύρω από τον Τρετ. Πήγε και κάθισε σε κάποιο κλαδί του παρατηρώντας τα αγαπημένα της πρόσωπα. Ο Τρετ είχε μόλις τελειώσει να μιλάει και μ'ένα κλαδί του την αγκάλιασε.

«*Λούφτιγκ, τι κάνεις;*»

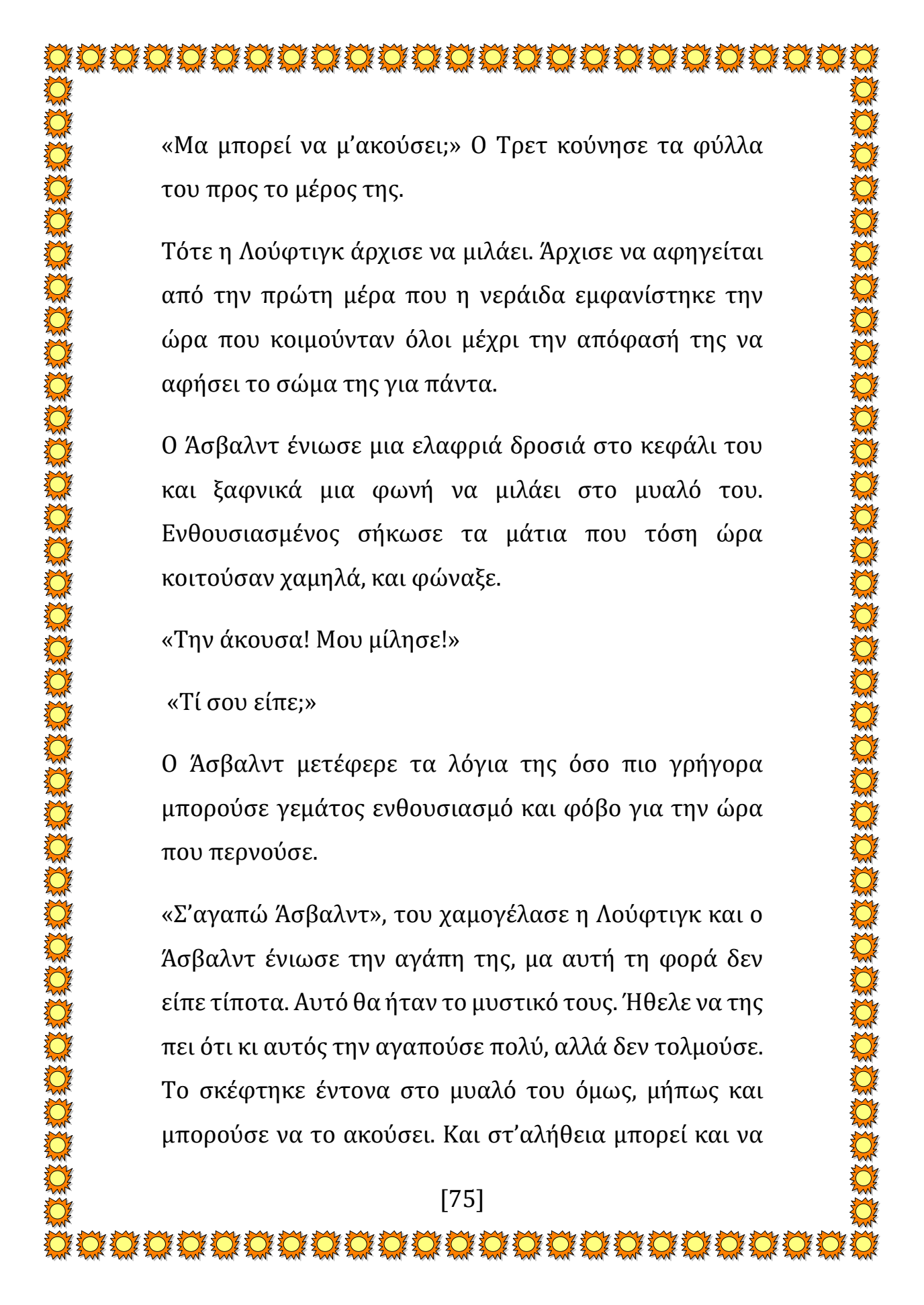
Τα παιδιά κοίταξαν έκπληκτα το ένα το άλλο. Έβλεπαν τον Τρετ να μιλάει κάπου, να αναφέρει το όνομα της φίλης τους αλλά δεν υπήρχε τίποτα εκεί.

«Τρετ; Αγαπημένε μου Τρέτ μπορείς να με δεις;»

«*Φυσικά*».

«Θέλω να πεις στο Άσβαλντ, τον Μάολε, την Κόουκ και την Μπλομστ, ότι τους αγαπώ πολύ. Ότι είμαι δίπλα τους, ότι είμαι καλά, ότι εγώ είπα στη νυχτερίδα να ρίξει το βιβλίο για να καταλάβουν ότι δεν έφυγα, ότι δε χρειάζεται να στενοχωριούνται... μπορείς να το κάνεις αυτό, Τρετ;»

Ο Τρέτ της χαμογέλασε. «*Θα τους τα πεις εσύ*». Την σήκωσε απαλά με το κλαδί του και την οδήγησε πάνω από το κεφάλι του Άσβαλντ. «*Μίλησε του*».

«Μα μπορεί να μ'ακούσει;» Ο Τρετ κούνησε τα φύλλα του προς το μέρος της.

Τότε η Λούφτιγκ άρχισε να μιλάει. Άρχισε να αφηγείται από την πρώτη μέρα που η νεράιδα εμφανίστηκε την ώρα που κοιμούνταν όλοι μέχρι την απόφασή της να αφήσει το σώμα της για πάντα.

Ο Άσβαλντ ένωσε μια ελαφριά δροσιά στο κεφάλι του και ξαφνικά μια φωνή να μιλάει στο μυαλό του. Ενθουσιασμένος σήκωσε τα μάτια που τόση ώρα κοιτούσαν χαμηλά, και φώναξε.

«Την άκουσα! Μου μίλησε!»

«Τί σου είπε;»

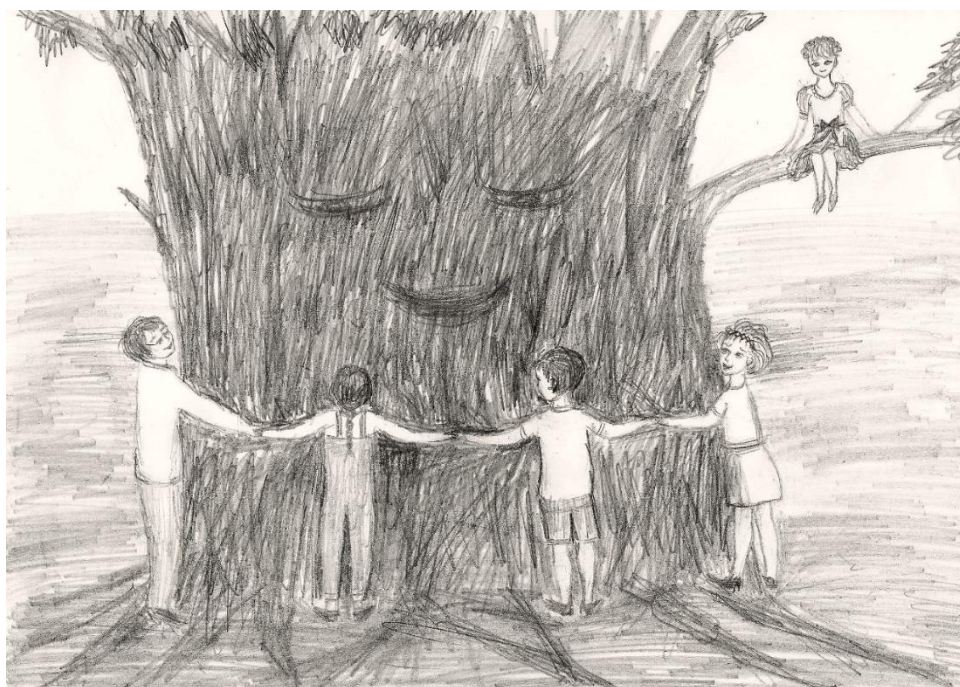
Ο Άσβαλντ μετέφερε τα λόγια της όσο πιο γρήγορα μπορούσε γεμάτος ενθουσιασμό και φόβο για την ώρα που περνούσε.

«Σ'αγαπώ Άσβαλντ», του χαμογέλασε η Λούφτιγκ και ο Άσβαλντ ένωσε την αγάπη της, μα αυτή τη φορά δεν είπε τίποτα. Αυτό θα ήταν το μυστικό τους. Ήθελε να της πει ότι κι αυτός την αγαπούσε πολύ, αλλά δεν τολμούσε. Το σκέφτηκε έντονα στο μυαλό του όμως, μήπως και μπορούσε να το ακούσει. Και στ'αλήθεια μπορεί και να

άκουσε κάτι, γιατί τα μάγουλά της πήραν ένα όμορφο ροδακινί χρώμα.

«Γεια σας φίλοι μου!»

Τα παιδιά αγκάλιασαν τον Τρετ και φίλησαν τον κορμό του. Είχαν πάρει οδηγίες προς τα πού να κατευθυνθούν και ξεκίνησαν με άλλη διάθεση και σιγουριά για την καινούργια τους περιπέτεια.

Καρδιά από λίμνη

Το δάσος άρχισε να τρέμει κάτω από τα πόδια τους. Ένωσαν τον αέρα παγωμένο στο πρόσωπό τους, αλλά προσπάθησαν να μείνουν ακίνητα περιμένοντας να σταματήσει ο σεισμός.

Ξαφνικά το έδαφος άρχισε να σκίζεται σε διάφορα σημεία μπροστά τους με μεγάλη ταχύτητα. «Από εδώ!» φώναξε ο Άσβαλντ και τους οδήγησε μακριά από το μονοπάτι κοντά στους κορμούς των δέντρων. Κρατήθηκαν από τους κορμούς για όση ώρα η γη παλλόταν. Έβλεπαν θάμνους να εξαφανίζονται, πέτρες και βράχοι να έρχονται από μακριά ξεριζωμένοι από το κακό.

Η Λούφτιγκ πέταξε ψηλά να δει τι συνέβαινε μακρύτερα. Το βουνό είχε θεριέψει και άρχισε να πετάει από πάνω του ό,τι το βάραινε: θάμνοι, ξεριζωμένοι κορμοί, πέτρες, όλα άρχισαν να κατακυλούν σε έναν αγώνα ταχύτητας μέχρι που συναντούσαν τα φουσκωμένα νερά του ποταμού που τα έσερνε με δύναμη μακριά.

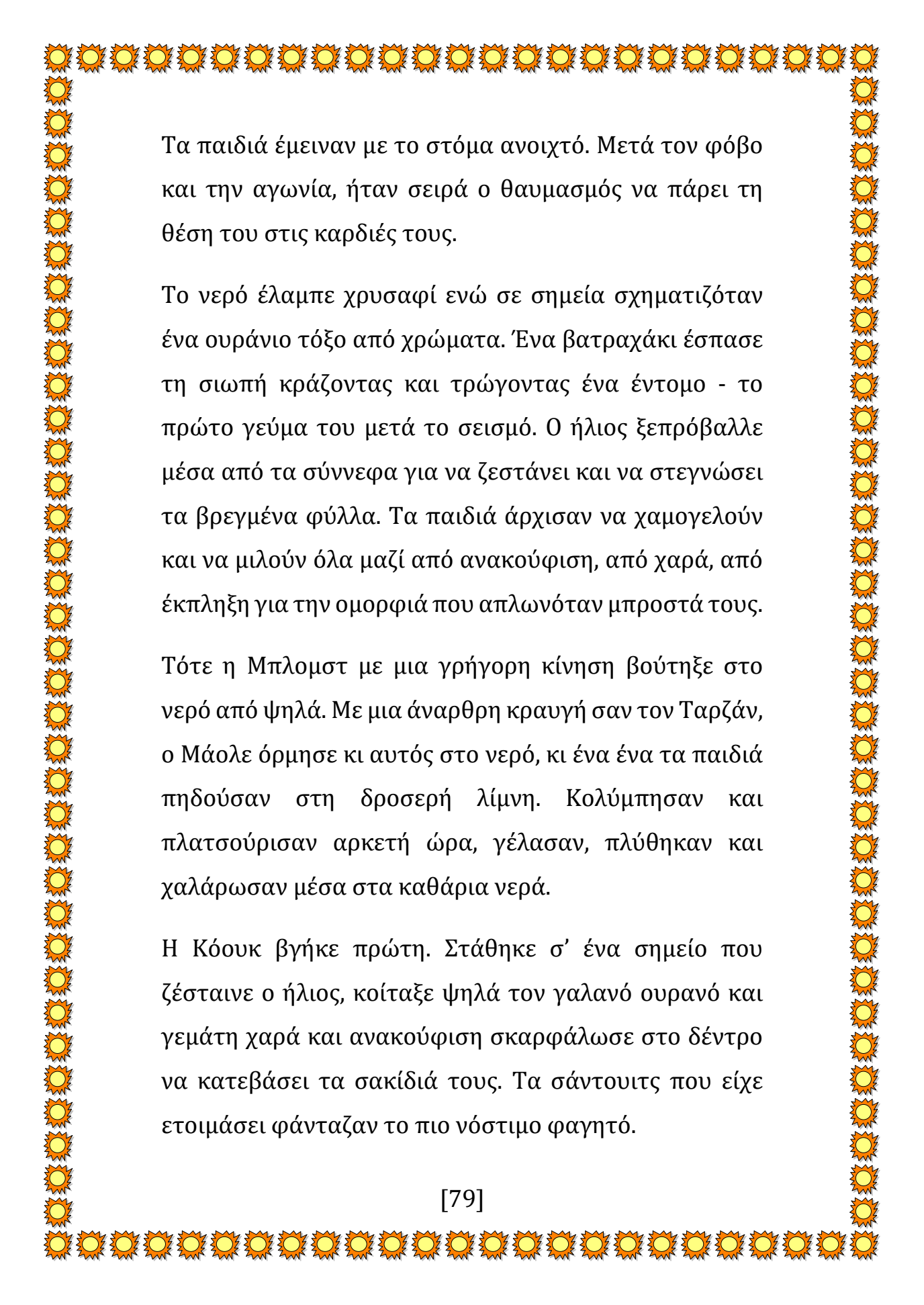
Κατέβηκε λίγο πιο κοντά να δει καλύτερα και είδε το νερό να πηγαίνει προς το δάσος. Τρομαγμένη πέταξε

προς τον Άσβαλντ. «Γρήγορα σκαρφαλώστε στο δέντρο, όσο πιο ψηλά μπορείτε!» Ο Άσβαλντ την άκουσε και ένιωσε τον κίνδυνο. Μετέφερε τα λόγια στα παιδιά και όλοι μαζί άρχισαν να σκαρφαλώνουν στα ψηλά κλαδιά του. Θαρρείς το δέντρο τους λυπήθηκε κι έγειρε λίγο να το φτάσουν και μετά με δύναμη κορδώθηκε όρθιο.

Δεν πρόλαβαν να ανέβουν καλά. Ο χείμαρρος έφτασε και σάρωσε τα πάντα. Ο Μάολε πιάστηκε από την Κόουκ τελευταία στιγμή, αυτή τον τράβηξε προς τα πάνω, λαχανιασμένοι κοιτούσαν το έδαφος να αλλάζει όψη, η γη άνοιξε στα πόδια τους και κατάπινε το νερό με ό,τι παρέσερνε...

Σιγά σιγά ο σεισμός σταμάτησε και το νερό μαζεύτηκε στην επιφάνεια σχηματίζοντας μια όμορφη λίμνη. Η Ληϊζά με τον Μορκ βρήκαν το δρόμο και ελευθερώθηκαν από τα βάθη της γης. Μεταμορφωμένοι σε χείμαρρο από λάβα ξεχύθηκαν στη φύση, καλύπτοντας τα πάντα στο πέρασμά τους μέχρι να φτάσουν στις όχθες της λίμνης, να νιώσουν το δροσερό νερό και να σβήσουν σχηματίζοντας μια όμορφη καρδιά.

Τα παιδιά έμειναν με το στόμα ανοιχτό. Μετά τον φόβο και την αγωνία, ήταν σειρά ο θαυμασμός να πάρει τη θέση του στις καρδιές τους.

Το νερό έλαμπε χρυσαφί ενώ σε σημεία σχηματιζόταν ένα ουράνιο τόξο από χρώματα. Ένα βατραχάκι έσπασε τη σιωπή κρίζοντας και τρώγοντας ένα έντομο - το πρώτο γεύμα του μετά το σεισμό. Ο ήλιος ξεπρόβαλλε μέσα από τα σύννεφα για να ζεστάνει και να στεγνώσει τα βρεγμένα φύλλα. Τα παιδιά άρχισαν να χαμογελούν και να μιλούν όλα μαζί από ανακούφιση, από χαρά, από έκπληξη για την ομορφιά που απλωνόταν μπροστά τους.

Τότε η Μπλομστ με μια γρήγορη κίνηση βούτηξε στο νερό από ψηλά. Με μια άναρθρη κραυγή σαν τον Ταρζάν, ο Μάολε όρμησε κι αυτός στο νερό, κι ένα ένα τα παιδιά πηδούσαν στη δροσερή λίμνη. Κολύμπησαν και πλατσούρισαν αρκετή ώρα, γέλασαν, πλύθηκαν και χαλάρωσαν μέσα στα καθάρια νερά.

Η Κόουκ βγήκε πρώτη. Στάθηκε σ' ένα σημείο που ζέσταινε ο ήλιος, κοίταξε ψηλά τον γαλανό ουρανό και γεμάτη χαρά και ανακούφιση σκαρφάλωσε στο δέντρο να κατεβάσει τα σακίδιά τους. Τα σάντουιτς που είχε ετοιμάσει φάνταζαν το πιο νόστιμο φαγητό.

«Λούφτιγκ; Μ' ακούς; Σ' ευχαριστούμε!»

Η Λούφτιγκ χαρούμενη πέταξε δίπλα στην Κόουκ. Της έδωσε ένα φιλί, «θα είμαι πάντα δίπλα σας» ψιθύρισε και μ' αυτά τα λόγια πέταξε στο πιο ψηλό κλαρί για να γίνει φύλακας άγγελός τους.

Κάπου από απόσταση η Λέισγινγκ, χαμογελούσε και κείνη και καμάρωνε για τη μικρή της φίλη.

Κάτι άρχισε να κινείται στο δέντρο. Ήταν ο Άσβαλντ που είχε σκαρφαλώσει όσο πιο ψηλά μπορούσε.

«Λούφτιγκ;»

Γύρισε και τον είδε, πέταξε απαλά στο κλαδί του και κάθισε δίπλα του με αγάπη.

«Εδώ είμαι αγαπημένε μου Άσβαλντ, δίπλα σου».

Ένα χαμόγελο ζωγραφίστηκε στο πρόσωπό του.

«Λούφτιγκ, είμαι ευτυχισμένος εδώ».

«Και γω Άσβαλντ».

Ο ήλιος χαμογέλασε, φώναξε τα πιο όμορφα πουλιά να τους τραγουδήσουν, καθάρισε τον ουρανό απ'όλα τα σύννεφα και ένα όμορφο γαλάζιο ανοίχτηκε στον ορίζοντα.

Κάπου στο βάθος ένα ουράνιο τόξο ζωγράφιζε τα αρχικά
τους μέσα σε ένα σχήμα καρδιάς.

ΤΕΛΟΣ

ΣΥΝΟΨΗ

Σε μία μικρή αρμονική κοινωνία παιδιών, ένα κοριτσάκι, η Λούφτιγκ, είναι παράλυτο. Την ανάγκη του να περπατήσει, να τρέξει και να παίξει, όπως τα άλλα παιδιά, βοηθά η καλή νεράιδα, που στην αρχή ελευθερώνει την Λούφτιγκ από το σώμα της μόνο τις νύχτες.

Η Λούφτιγκ όμως ζητά την ολική ελεύθερωσή της και έτσι περνάει σε μία ζωή μετά το θάνατο.

Είναι μία ιστορία που εξευμενίζει το θάνατο και βοηθά παιδιά που στερήθηκαν κάποιο αγαπημένο τους πρόσωπο να αντιμετωπίσουν την απώλεια.